

VENDIM
Nr. 48, datë 8.4.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Fiona Papajorgji,	kryetare;
Marsida Xhaferllari,	anëtare;
Sonila Bejtja,	anëtare;
Sandër Beci,	anëtar;
Ilir Toska,	anëtar;
Genti Ibrahimimi,	anëtar;
Asim Vokshi,	anëtar;
Marjana Semini,	anëtare,

me sekretare Anjeza Puka, në datën 8.4.2026 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 10 (I) 2025 të Regjistrisë Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Ilir Metaj, përfaqësuar nga avokatët Kujtim Cakrani dhe Dylejman Karaj, me akt përfaqësimi.

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Prokuroria e Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar, përfaqësuar nga prokurorët Sotir Kllapi dhe Arben Kraja.

Drejtoria e Përgjithshme e Policisë së Shtetit, përfaqësuar nga drejtori i përgjithshëm, drejtues madhor Ilir Proda.

Prokuroria e Përgjithshme, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 125, datë 20.10.2024, dhe nr. 130, datë 23.10.2024, të Gjykatës së Posaçme të Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 59 (87-2024-333), datë 19.11.2024, të Gjykatës së Posaçme të Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 00-2025-364 (57), datë 27.2.2025, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, pika 1, 131, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 27 e vijuese të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Marjana Semini, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuarit Ilir Metaj (*kërkuesi*), që ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet e subjekteve të interesuara, Prokurorisë së Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar (*Prokuroria e Posaçme*) dhe Drejtorisë së Përgjithshme të Policisë së Shtetit (*Policia e Shtetit*), që kanë kërkuar rrëzimin e kërkesës, administroi materialet me shkrim nga Avokati i Popullit, konstatoi mungesën e prapësimeve me shkrim të Prokurorisë së Përgjithshme, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Prokuroria e Posaçme ka regjistruar procedimin penal nr. 55 të vitit 2019 (*procedimi penal nr. 55/2019*) për veprat penale “Ushtrimi i ndikimit të paligjshëm ndaj personave që ushtrojnë funksione publike”, “Shpërdorimi i detyrës” dhe “Korrupsioni pasiv i funksionarëve të lartë shtetërorë ose i të zgjedhurve vendorë”, të parashikuara nga nenet 245/1, 248 dhe 260 të Kodit Penal (KP).

2. Pas kryerjes së veprimeve hetimore, Prokuroria e Posaçme ka urdhëruar regjistrimin në regjistrin e njoftimit të veprave penale të emrit të kërkuesit si i dyshuar për kryerjen e veprës penale “Korrupsioni pasiv i funksionarëve të lartë shtetërorë ose i të zgjedhurve vendorë”, të parashikuar nga neni 260 i KP-së.

3. Po kështu, në datat 10.6.2022 dhe 23.6.2022, mbi bazën e kallëzimit të një shtetasi, Prokuroria e Posaçme ka regjistruar ndaj kërkuesit dhe personave të tjerë dy procedime penale me nr. 122 dhe nr. 125, si të dyshuar për kryerjen e veprave penale “Korrupsioni pasiv i personave që ushtrojnë funksione publike”, “Falsifikimi i vulave, stampave ose i formularëve”, “Refuzimi për deklaram, mosdeklarimi, fshehja ose deklarimi i rremë i pasurive, interesave privatë të personave të zgjedhur dhe nëpunësve publikë ose i çdo personi që ka detyrimin ligjor për deklaram” dhe “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose veprimtarisë kriminale”, të kryer në bashkëpunim, të parashikuara nga nenet 190, paragrafi i tretë, 257/a, 259 dhe 287 të KP-së. Në vijim, Prokuroria e Posaçme, në datën 24.6.2022, ka bërë bashkimin e procedimeve nr. 122 dhe nr. 125 në një procedim të vetëm me nr. 122/2022.

4. Në datën 15.9.2022 Prokuroria e Posaçme, mbi bazën e kallëzimit të një shtetasi tjetër, ka regjistruar ndaj kërkuesit dhe bashkëshortes së tij procedimin penal nr. 165, si të dyshuar për kryerjen e veprave penale “Fshehja e të ardhurave”, “Korrupsioni aktiv i funksionarëve të lartë ose i të zgjedhurve vendorë”, “Refuzimi për deklaram, mosdeklarimi, fshehja ose deklarimi i rremë i pasurive, interesave privatë të personave të zgjedhur dhe nëpunësve publikë ose i çdo personi tjetër që ka detyrimin ligjor për deklaram”, “Korrupsioni pasiv i personave që ushtrojnë funksione publike” dhe “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose i veprimtarisë kriminale”, të parashikuara nga nenet 180, 245, 257/a, 259 dhe 287 të KP-së. Në vijim, prokuroria ka vendosur bashkimin e procedimit nr. 165 me procedimin nr. 122/2022.

5. Në datën 7.10.2024 Prokuroria e Posaçme ka urdhëruar regjistrimin në regjistrin e procedimeve penale të emrit të kërkuesit si i dyshuar për kryerjen e veprave penale “Korrupsioni pasiv i funksionarëve të lartë shtetërorë ose i të zgjedhurve vendorë” në tre raste, nga të cilat në dy raste të kryer në bashkëpunim; “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose i veprimtarisë kriminale”, të kryer në bashkëpunim dhe më shumë se një herë; “Refuzimi për deklaram, mosdeklarimi, fshehja ose deklarimi i rremë i pasurive, interesave privatë të personave të zgjedhur dhe nëpunësve publikë ose i çdo personi tjetër që ka detyrimin ligjor për deklaram”, të parashikuara nga nenet 260 e 25, 287, paragrafi i dytë dhe 257/a, paragrafi i dytë, të KP-së. Në datën 7.10.2024 prokuroria ka vendosur bashkimin e procedimeve penale nr. 55/2019 dhe nr. 122/2022 në një të vetëm, duke e numërtuar atë me nr. 55/2019.

6. Në funksion të hetimit janë kryer veprimet hetimore përkatëse, për secilin nga faktet e pretenduara dhe në analizë të tyre organi i akuzës ka arritur në konkluzionin se ka dyshime të arsyeshme të bazuara në prova se kërkuesi ka konsumuar elementet e figurës së veprës penale të korrupsionit pasiv, të parashikuar nga neni 260 i KP-së, në tre raste: a) *rasti i parë* lidhet me një kontratë shërbimi në fushën e energjisë elektrike, për sigurimin e së cilës kërkuesi, përmes influencës dhe ndikimit që ka pasur, fillimisht si ministër i Jashtëm dhe më pas si ministër i Ekonomisë, Tregtisë dhe Energjisë, ka kërkuar dhe ka marrë përfitime të parregullta financiare në

formën e shumave të konsiderueshme të parave që sipas deklarimeve të kallëzuesve kërkohej vlera 5.000.000 euro; b) *rasti i dytë* lidhet me marrjen e lejes për shtrirjen e fibrave optike të internetit dhe për një kontratë interkonjeksioni ndërkombëtare (terminimi i thirrjeve), për të cilën kërkuesi, përmes influencës dhe ndikimit që ka pasur si Kryetar i Kuvendit dhe si kryetar i Partisë Lëvizja Socialiste për Integrim (*LSI*), së bashku me bashkëshorten e tij kanë marrë përfitime të parregullta financiare në formën e mbulimit të shpenzimeve familjare të kryera jashtë vendit (Angli, San Marino, Austri, Shtetet e Bashkuara të Amerikës (*SHBA*)) dhe transaksioneve monetare, përfitimit të kartave të kreditit, shpenzimeve për arsimimin e fëmijëve dhe përfitimeve të tjera; c) *rasti i tretë* lidhet me miratimin/ndryshimin e ligjit në sektorin minerar, me qëllim favorizimin e një subjekti në këmbim të përfitimit të paligjshëm të një vile. Po ashtu, organi i akuzës ka arritur në konkluzionin se ka dyshime të arsyeshme të bazuara në prova se kërkuesi ka konsumuar elementet e figurës së veprës penale të pastrimit të produkteve të veprës penale ose veprimtarisë kriminale, të parashikuar nga neni 287, paragrafi i dytë, i KP-së, në prani të dy rrethanave cilësuese, më shumë se një herë dhe në bashkëpunim, lidhur me: *së pari*, nënshkrimin e kontratave të lobimit me kompani që vepronin në SHBA, marrjen e shërbimeve nga këto kontrata, pagesat e padeklaruara për shërbimet e ofruara dhe financimin në shuma të konsiderueshme parash nga burime të pajustificuara të transferuara në bankat jashtë Shqipërisë nga llogari të padeklaruara prej tij dhe mosdeklarimin e shpenzimeve sipas ligjit në Komisionin Qendror të Zgjedhjeve (*KQZ*); *së dyti*, blerjen e banesës në vitin 2009, duke përdorur si truk marrjen e kredive bankare, shlyerja e të cilave është bërë më pas me shuma të konsiderueshme parash, të cilat as nuk i ka pasur dhe as nuk ka pasur mundësi t'i siguronte, të dyshuara si të prejardhura nga veprimtaria kriminale e korrupsionit. Gjithashtu, Prokuroria e Posaçme ka arritur në konkluzionin se ka dyshime të arsyeshme të bazuara në prova se kërkuesi (dhe bashkëshortja e tij) ka konsumuar elementet e figurës së veprës penale të mosdeklarimit të llogarive bankare dhe shpenzimeve në deklaratat e pasurive vjetore, të parashikuar nga neni 257/a, paragrafi i dytë, i KP-së, si dhe mosdeklarimin e shpenzimeve të plota për shkollimin e fëmijëve, llogarive dhe depozitave bankare dyemërore në shumat 100.000 paunde (100.000 euro), shpenzimeve mjekësore të kryera në periudhën 2013–2019 në klinikat jashtë vendit (Austri dhe San Marino), si dhe shpenzimeve të tjera.

7. Në këto kushte, Prokuroria e Posaçme ka kërkuar nga gjykata caktimin e masës së sigurimit personal “Arresti në burg”, sipas parashikimeve të neneve 228, 229, 230, 234, 237, 238 dhe 244 të Kodit të Procedurës Penale (*KPP*). Gjykata e Posaçme e Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Shkallës së Parë*), me vendimin nr. 125, datë 20.10.2024 (*vendimi nr. 125/2024*), ka vendosur pranimin e kërkesës dhe caktimin e masës së sigurimit personal “Arresti në burg” për kërkuesin, me argumentin se ekziston dyshimi i arsyeshëm i bazuar në prova se ai ka konsumuar elementet e figurës së veprës penale të parashikuara nga neni 257/a, paragrafi i dytë, 260 e 25 dhe 287, paragrafi i dytë, të KP-së, të kryera në disa raste edhe në bashkëpunim me persona të tjerë të dyshuar.

8. Në datën 22.10.2024, bazuar në nenin 248 të KPP-së, Prokuroria e Posaçme i është drejtuar gjykatës me kërkesë për marrjen në pyetje, si dhe verifikimin e kushteve dhe të kritereve të zbatimit të masës së sigurimit personal ndaj kërkuesit.

9. GJKKO-ja e Shkallës së Parë, me vendimin nr. 130, datë 23.10.2024 (*vendimi nr. 130/2024*), ka vendosur vazhdimin e zbatimit të masës së sigurimit personal “Arresti në burg”, me argumentin se në gjendjen që janë aktet ekziston dyshimi i arsyeshëm i bazuar në prova se ai ka konsumuar elementet e veprës penale për të cilat dyshohet nga akuza.

10. Ndonëse kërkuesi ka ushtruar ankim, vendimet nr. 125/2024 dhe 130/2024 janë lënë në fuqi nga Gjykata e Posaçme e Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Apelit*),

me vendimin nr. 59 (87-2024-333), datë 19.11.2024, mbështetur në të njëjtën linjë arsyetimi të GJKKO-së së Shkallës së Parë. Kundër këtij vendimi ka ushtruar rekurs kërkuesi.

11. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-364 (57), datë 27.2.2025, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të rekursuar, me argumentin se shkaqet e parashtruara në rekurs nuk janë të bazuara, si të tilla nuk cenojnë vendimmarrjen e GJKKO-së së Apelit.

12. Në datën 10.7.2025 kërkuesi i është drejtuar me ankim kushtetues individual Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*), i cili, pas plotësimit sipas parashikimeve të nenit 27 të Ligjit Organik të Gjykatës, është regjistruar në datën 18.7.2025. Me vendimin e datës 24.10.2025, Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e kërkesës për shqyrtim paraprak në Mbledhjen e Gjyqtarëve, e cila, me vendimin e datës 5.11.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve. Kërkuesi ka depozituar në datën 9.12.2025 parashtrimet e tij me shkrim, duke paraqitur në përmbajtje kërkesën paraprake për gjykimin e çështjes në seancë plenare publike me praninë e tij personalisht dhe të medias, si dhe shtimin në objekt të kërimit për vleftësimin si antikushtetues e në kundërshtim të hapur me Konventën Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*) të arrestimit të tij në datën 21.10.2024 dhe lirimin e menjëhershëm. Pas paraqitjes së prapësimeve të Prokurorisë së Posaçme, kërkuesi në datën 23.12.2025 ka depozituar sërish parashtrime me shkrim.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

13. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se vendimet gjyqësore të kundërshtuara i kanë cenuar:

13.1. *Të drejtën për të mos iu nënshtruar torturës, dënimit apo trajtimit mizor, çnjerëzor ose poshtërues*, të garantuar nga neni 25 i Kushtetutës dhe neni 3 i KEDNJ-së, pasi në momentin e arrestimit nga agjentët e Policisë së Shtetit është ushtruar dhunë ndaj tij. Arrestimi ka ndodhur në kohën kur automjeti me të cilin lëvizte u bllokua qëllimisht nga disa automjete private, pa shenja identifikuese dhe pa asnjë mbishkrim policor, nga shumë persona të armatosur rëndë e me maska, të veshur me uniforma të zeza, pa logo, pa distinktivë ose shenja dalluese, të cilët rrethuan zonën në një nga kryqëzimet më të ngarkuara të Tiranës, duke krijuar një atmosferë terrori për qytetarët e pranishëm. Ai u nxor forcërisht nga automjeti me të cilin udhëtonte, u rrëmbye me dhunë, u tërhoq zvarrë mes publikut, me një trajtim kriminal, denigrues dhe degradues, pa iu komunikuar asnjë vendim gjyqësor dhe pa iu lexuar të drejtat që i takonin dhe në mënyrë të dhunshme u detyrua forcërisht të hipte në një nga automjetet private që i bllokuan rrugën. Megjithatë mënyra e arrestimit është ankimuar përpara të gjitha gjykatave më të ulëta, përveç faktit që është publikisht e njohur, asnjë hetim, as administrativ, as gjyqësor, në asnjë lloj forme, nuk ka filluar në lidhje me të, ndaj i takon Gjykatës të japë një përgjigje si në aspektin material, ashtu edhe në atë procedural. Mënyra dhe forma e dhunshme e arrestimit të tij me filmime publike nuk ishin rreptësisht të nevojshme dhe nuk u shkaktuan nga sjellja e kërkuarit dhe asnjë nga gjykatat nuk ka vlerësuar karakterin absolutisht të nevojshëm të mënyrës së arrestimit. Kjo mënyrë synonte të poshtëronte dhe të ulte dinjitetin e tij, duke iu nënshtruar mjaftueshëm një trajtimi poshtërues dhe denigrues në prag të zgjedhjeve politike të 11 majit 2025 si mesazh frikësues për përkrahësit e opozitës. Kjo ka sjellë edhe cenimin e *së drejtës për respektimin e jetës së tij private dhe familjare*, të garantuar nga neni 8 i KEDNJ-së. Po kështu, meqenëse rrethanat e ndalimit lidhen me veprimet e Prokurorisë së Posaçme, Byrosë Kombëtare të Hetimit (*BKH*) dhe/ose Policisë së Shtetit, barra e provës i takon

prokurorisë që parimisht duhet të ofrojë një shpjegim bindës për to. Veprimet ndaj tij përbëjnë një sulm personal ndaj integritetit politik e personal.

13.2. *Të drejtën për t'u informuar për kufizimin e lirisë*, të garantuar nga neni 28 i Kushtetutës dhe neni 5 i KEDNJ-së, pasi nuk është informuar për arsyet e arrestimit dhe natyrën e akuzave kundër tij. Asnjë nga organet e ngarkuara me ligj nuk ka bërë një përshkrim të saktë të veprave penale dhe nuk ka përcaktuar natyrën e saktë të veprimit penal që i atribuohet atij. Akuza paraqitet me terma të përgjithshëm, të tillë si “dyshohet se ka bashkëpunuar me persona të tjerë në aktivitet kriminal”, por mungojnë veprimet konkrete që lidhen me aktin kriminal, çka nënkupton se veprat penale janë të paqartësuar dhe tërësisht mbi baza dyshimesh dhe hamendësimesh. Urdhri i prokurorit është mbështetur në ligjin për ekzekutimin e vendimeve penale të vitit 1998, i cili nuk është më në fuqi prej 4 vjetësh, pasi është shfuqizuar, duke e bërë atë ligjërisht të pavlefshëm.

13.3. *Të drejtën për liri dhe siguri*, të garantuar nga neni 31 i Kushtetutës dhe neni 5 i KEDNJ-së, pasi, në aspektin procedural, ndaj tij është ushtruar dhunë nga forcat speciale në momentin e arrestimit dhe ka munguar komunikimi i akuzës, e drejta për kujdes shëndetësor, për kontakt me familjen dhe e drejta për t'u mbrojtur me një avokat. Në aspektin substancial, liria personale e garantuar nga neni 27 i Kushtetutës është cenuar, pasi arrestimi në burg nuk i përgjigjet situatës faktike dhe as nevojave që justifikuan fillimisht caktimin e kësaj mase, si dhe nuk merr në konsideratë personalitetin, statusin e tij dhe funksionet kushtetuese që ai ka ushtruar si ish-President i Republikës, ish-Kryeministër, ish-Kryetar i Kuvendit, disa herë ministër dhe së fundmi president i Partisë së Lirisë, partia e dytë opozitare dhe partia e tretë politike në Shqipëri në 20 vjetët e fundit. Ai nuk ka tentuar të largohet dhe as të pengojë drejtësinë, madje është ndaluar duke hyrë në Shqipëri dhe nuk është përpjekur të rrezikojë ndonjë nga interesat në lidhje me paraburgimin.

13.4. *Parimin e proporcionalitetit*, të garantuar nga neni 17 i Kushtetutës dhe neni 5 i KEDNJ-së, pasi masa e sigurimit “Arresti në burg” është më e rënda dhe duhet të përdoret vetëm kur masat më të lehta nuk janë të mjaftueshme, ndërkohë që asnjë nga gjykatat, përfshirë edhe Gjykatën e Lartë, nuk ka arsyetuar mjaftueshëm se përse nuk mund të aplikohet një masë më e lehtë. Gjykatat nuk mund të miratojnë automatikisht kërkesën e prokurorisë për masën shtrënguese të heqjes së lirisë, pa bazë ligjore dhe pa akuzë të saktë dhe vazhdimi i paraburgimit me arsyetim të pamjaftueshëm është joproporcional. Arresti është arbitrar dhe pa bazë ligjore, ndërkohë që çdo kufizim duhet të jetë i ligjshëm, i domosdoshëm dhe jo arbitrar. Nuk tregohet lidhja direkte e personit nën hetim dhe veprave penale për të cilat pretendohet se po hetohet. Për më tepër, paraburgimi po zgjatet përtej një afati të arsyeshëm, pa justifikim konkret dhe pa baza. Autoritetet nuk tregojnë kujdes për të përparuar me hetimin ose gjykimin në mënyrë efikase, ndërkohë që masa e paraburgimit përdoret për të goditur indirekt një person pa vendim përfundimtar fajësie.

13.5. *Lirinë e shprehjes*, të garantuar nga neni 22 i Kushtetutës dhe neni 10 i KEDNJ-së, pasi për shkak të masës “Arresti në burg” atij i është kufizuar kjo liri si përfaqësues politik i opozitës. Për shkak të komunikimit të tij me avokatin dhe nëpërmjet tij me mediat, ai është dënuar me masë disiplinore nga komisioni disiplinor në institucionin ku mbahet i izoluar, ndërkohë që nuk ka asnjë dispozitë që ta ndalojë. Ky veprim ndëshkues është në vazhden e represionit dhe dhunës psikologjike që përdorin ndaj tij institucionet në varësi nga qeveria dhe posaçërisht nga Kryeministri. Po kështu, mosndërhyrja ose indiferenca e autoriteteve për këtë situatë vërteton se kjo sjellje është e koordinuar po nga vetë autoritetet më të larta të vendit, si Kryeministri dhe ministri i Drejtësisë, si persona që kanë në varësi institucionet e paraburgimit.

13.6. *Të drejtën për t'u zgjedhur*, të garantuar nga neni 45 i Kushtetutës, pasi për shkak të kufizimit të lirisë ai është vënë në pamundësi për të marrë pjesë në zgjedhjet e përgjithshme të 11

majit 2025 për të bërë fushatë në krye të partisë së tij dhe të udhëheqë opozitën që ai përfaqëson jo vetëm për të marrë vota si kandidat i veçantë, por edhe për partinë. Sjellja e prokurorisë dhe gjykatës haptazi ka një qëllim politik: të ndalojë kërkuesin të bëjë fushatë dhe të drejtojë forcën e tij politike gjatë fushatës zgjedhore. Këtë e provon edhe fakti se gazetarët janë penguar të filmojnë momentin e votimit të tij në institucionin ku qëndron i izoluar. Izolimi i tij i pabazuar dhe i pajustificuar ka sjellë privimin e ushtrimit të funksionit publik si president i partisë së dytë opozitare në prag të zgjedhjeve të 11 majit 2025.

13.7. *Parimin e mosdiskriminimit për arsye politike dhe barazisë përpara ligjit*, të garantuar nga neni 18 i Kushtetutës, pasi arrestimi i kërkuesit është pjesë e një strategjie të përhershme për të goditur me anë procedurash gjyqësore kundërshtarët politikë. Aktet dhe veprimet kundër tij janë nxitur dhe motivuar politikisht në prag të zgjedhjeve parlamentare të datës 11 maj 2025. Prokuroria ka pasur një agjendë të fshehur dhe ka qenë mjaftueshëm e ndikuar politikisht nga shumica qeverisëse për diskreditimin politik të kërkuesit. Gjykatat, mbi të njëjtat fakte dhe dyshime për kryerjen e veprave penale, kanë vendosur masa të ndryshme ndaj të dyshuarve të tjerë që janë pjesë e të njëjtit hetim, edhe pse janë në të njëjtat kushte dhe dyshohen të kenë kryer vepra të njëjta.

13.8. *Të drejtën për proces të rregull ligjor*, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së, në drejtim të:

13.8.1. *Së drejtës së aksesit*, për shkak të mënyrës sesi gjykatat kanë trajtuar rastin e tij, duke mos u dhënë përgjigje përfundimtare pretendimeve të rëndësishme lidhur me ligjshmërinë e procesit të ndalimit, si dhe interpretimin e dispozitave procedurale që parashikojnë kriteret dhe kushtet për caktimin e masës. Edhe pse në dukje gjykatat kanë analizuar dyshimin e arsyeshëm të bazuar në prova se kërkuesi mund të ketë kryer veprat penale për të cilat akuzohet, referuar përmbajtjes së tyre rezulton në mënyrë të qartë se në rastin e kërkuesit ka pasur vetëm disa kallëzime, aludime e dyshime, ndërkohë që nuk ka asnjë provë konkrete që të jetë në atë nivel që të mbështesë *dyshimin e arsyeshëm*. Nga ana tjetër, gjykatat nuk kanë analizuar rrezikun që paraqet kërkuesi për t'iu shmangur hetimit dhe për të kryer vepra të tjera më të rënda ose të të njëjtit lloj, cila është sjellja e mëparshme e tij e lidhur me personalitetin apo si ai i është shmangur më parë dënimit me burgim, si dhe se ekziston mundësia e rrezikut që ai të largohet. Aksesit duhet të jetë substancial dhe jo formal.

13.8.2. *Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme*, pasi gjykatat kanë favorizuar në mënyrë të dukshme prokurorinë, duke i marrë si plotësisht të mirëqena provat e paraqitura nga akuza dhe duke refuzuar pa arsye kërkesat e mbrojtjes; kanë gjykuar me paragjykim; kanë dhënë opinion për fajësinë pa përfunduar gjykimi; nuk kanë dëgjuar në mënyrë të barabartë palët, por kanë ndërprerë në mënyrë sistematike avokatin mbrojtës; nuk kanë përdorur gjuhë neutrale, pasi i janë referuar kërkuesit me termat “fajtor” ose “recidivist”, ndërkohë që gjykimi nuk ka përfunduar dhe ai nuk ka qenë asnjëherë i dënuar më parë nga asnjë gjykatë. Kjo mënyrë sjelljeje ka cenuar edhe *parimin e prezumimit të pafajësisë*, të garantuar nga neni 30 i Kushtetutës. Në aspektin institucional gjykatat që kanë shqyrtuar dhe vendosur për masën e sigurimit ndaj tij nuk janë të pavarura dhe të paanshme në sytë e një vëzhguesi objektiv, pasi gjyqtarët janë nën mbikëqyrje sistematike dhe sistemike nga hetuesit për shkak të parashikimeve të ligjit nr. 95/2016, datë 6.10.2016, “Për organizimin dhe funksionimin e institucioneve për të luftuar korrupsionin dhe krimin e organizuar” (ligji nr. 95/2016).

13.8.3. *Standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, pasi vendimet përmbajnë të dhëna kontradiktore dhe nuk janë logjike, janë arbitrare dhe të njëanshme në arsyetimin e tyre, si dhe nuk paraqesin një vlerësim të drejtë dhe proporcional për akuzat që rëndojnë mbi kërkuesin, kohën e pretenduar të veprave penale të supozuara se janë kryer dhe rrezikshmërinë shoqërore të tij.

Vendimet e gjykatës janë kopje e kërkesës së organit të prokurorisë. Gjykatat nuk kanë arsyetuar për vendosjen e masës duke mbajtur në konsideratë kuadrin e përgjithshëm të fakteve të çështjes, duke përfshirë këtu edhe statusin/personalitetin e kërkuarit, kronologjinë e ngjarjeve, mënyrën në të cilën është kryer hetimi, si dhe nëse masa është në përputhje me shkakun ligjor për të cilin është vendosur. Nuk ka asnjë element në arsyetimin e tyre që të tregojë se çfarë hetimesh synohen të kryhen dhe sesi kërkuari mund të prishë ose të helmojë provat për sa kohë ai nuk ka asnjë funksion shtetëror dhe koha e kryerjes së këtyre veprave që pretendon akuza është shumë e largët. Gjykatat nuk kanë arsyetuar për ekuilibrin që duhet të ekzistojë midis të drejtave kushtetuese dhe interesit për mbarëvajtjen e procedimit penal ndaj tij, se përse masat e tjera të sigurimit nuk mund të përmbushin qëllimin legjitim, si dhe pse kërkuari paraqet rrezik të largohet ose të helmojë/dëmtojë provat.

14. **Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme**, në mënyrë të përmbledhur, ka prapësuar si vijon:

14.1. Për sa i takon pretendimit *për cenimin e së drejtës për të mos iu nënshtruar torturës, dënimit apo trajtimit mizor, çnjerëzor ose poshtërues*, prokuroria nuk ka qenë pjesë e ekzekutimit të vendimit, ndërsa taktika e ndjekur dhe plani operacional i ekzekutimit nuk janë kompetencë e prokurorit, por e Policisë së Shtetit. Nuk ka asnjë praktikë që prokurori të vihet në dijeni për këto plane. Çdo person i arrestuar ka të drejtën e një trajtimi dinjitoz në çdo fazë të procesit. Procesverbali i ekzekutimit është i vetmi akt procedural që dokumenton mënyrën e ekzekutimit të vendimit gjyqësor dhe në këtë rast ky akt është nënshkruar “*pa vërejtje*” nga kërkuari, i cili është asistuar nga mbrojtësi i tij. Për ekzekutimin e urdhrit janë ngarkuar oficerët e Policisë Gjyqësore të Drejtorisë së Përgjithshme të Policisë së Shtetit, të cilët gëzojnë atributet e oficerit të Policisë Gjyqësore, ndaj nga pikëpamja procedurale janë respektuar kërkesat e parashikuara nga KPP-ja. Intensiteti i përdorur dhe veprimet e tjera janë objekt i procedimit penal që është regjistruar aktualisht në Prokurorinë pranë Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë (*Prokuroria e Tiranës*) me nr. 477 të vitit 2025, i cili vazhdon të jetë në fazën hetimore, ndaj është e nevojshme të priten konkluzionet e atij hetimi.

14.2. Pretendimi për cenimin e së drejtës për t’u informuar për kufizimin e lirisë nuk qëndron, pasi në rastin konkret është ndjekur e njëjta procedurë standarde për ekzekutimin e urdhrit, duke iu dorëzuar vendimi gjyqësor dhe urdhri i prokurorit një oficeri të Policisë Gjyqësore të rolit të lartë drejtues në Policinë e Shtetit, i cili ka marrë shkresën përcjellëse dhe aktet bashkëlidhur kundrejt nënshkrimit. Urdhri i ekzekutimit nuk është i paligjshëm vetëm se në të është referuar një ligj i shfuqizuar, pasi bëhet fjalë për një lapsus, gabim material në numrin e ligjit, gjë e cila nuk e afekton vendimin për dhënien e masës së sigurimit dhe as vlefshmërinë e vet urdhrit. Për më tepër, urdhri është bazuar edhe në nenin 466 të KPP-së, i cili nuk ka ndryshuar që nga viti 1995 kur është miratuar kodi. Kërkuari është njohur brenda një kohe të shkurtër me vendimin, ndërkohë nuk mund të pretendohet që atij t’i dorëzohej vendimi dhe të pritej deri sa të njihej me të në kushtet kur është arrestuar në një rrugë me qarkullim të shtuar. Urdhri i ekzekutimit nuk ka asnjë tejkallim të vendimit të gjykatës dhe çështja e pavlefshmërisë së tij mund të shqyrtohet nga gjykatat e zakonshme dhe jo nga Gjykata. Nga ana tjetër, kërkuari brenda 72 orëve ka dalë para gjykatës, e cila ka vendosur vijimin e zbatimit të masës së sigurimit. Për më tepër, kërkuari mbahet nën masën e sigurimit personal për shkak të urdhërimeve në dispozitivin e vendimit të gjykatës dhe jo mbi bazën e urdhrit të ekzekutimit të prokurorit. Po kështu, është dokumentuar që kërkuarit i është siguruar takimi me mbrojtësin menjëherë, pasi është shoqëruar në ambientet e Drejtorisë Vendore të Policisë së Tiranës dhe mbrojtësi ka nënshkruar procesverbalin.

14.3. Pretendimi për cenimin e *së drejtës për liri dhe siguri* është i pabazuar, pasi vlerësimi i rrezikut për shmangien nga drejtësia dhe i helmimit të provave është vlerësuar edhe nga rrethanat e faktit. Kufizimi i lirisë së kërkuesit është bërë mbi bazën e një vendimi gjyqësor, i cili vazhdon të jetë në fuqi dhe është detyrimisht i zbatueshëm.

14.4. Pretendimi për cenimin e *parimit të proporcionalitetit* është i pabazuar dhe prokuroria vijon të mbajë qëndrimin se masa e sigurimit personal ka qenë proporcionale jo vetëm në kohën e caktimit të saj, por edhe aktualisht, duke marrë në konsideratë jo vetëm ato që janë cituar nga gjykatat në vendimet e kundërshtuara, masën e dënimit të parashikuar nga dispozitat, dënimin e pritshëm në rast se do të rezultojë fajtor, por edhe sjelljen e kërkuesit gjatë hetimit dhe aktualisht në gjykimin para gjyqtarit të seancës paraprake. Për sa i takon proporcionalitetit të masës dhe respektimit të dilgjencës, këto janë çështje që i takojnë vlerësimit të gjykimit të zakonshëm dhe jo gjykimit kushtetues, pavarësisht kësaj, masa e caktuar është proporcionale në lidhje me faktet që i atribuohen kërkuesit. Proporcionaliteti lidhet jo vetëm me marzhin e dënimit që parashikon vepra penale e pastrimit të produkteve të veprimtarisë kriminale, e cila është kryer dy herë dhe në bashkëpunim, por edhe me rrezikshmërinë, sjelljen dhe qasjen e kërkuesit ndaj hetimit, si dhe faktin që për të justifikuar pamjaftueshmërinë e burimeve financiare ai ka përfshirë edhe shtetas të tjerë që janë bërë pjesë e procesit penal. Mundësia e intimidimit të dëshmitarëve në rastin e kërkuesit ekziston për shkak të personalitetit të tij dhe se shumica e tyre kanë qenë në pozicione varësie me të, si në aspektin politik, ashtu edhe institucional. Gjithashtu, në rastin e kërkuesit nuk është konstatuar asnjë rrethanë për zbutjen e nevojës së masës së sigurimit personal të arrestit në burg.

14.5. Pretendimi për cenimin e *lirisë së shprehjes dhe së drejtës për t'u zgjedhur*, që lidhet me trajtimin e kërkuesit në institucionin e paraburgimit, marrin përgjigje nga legjislacioni në këtë fushë dhe nuk mund të jenë objekt i kontrollit kushtetues. Kërkuesi pretendon për ngjarje të ndodhura pas datës 20.10.2024 dhe 23.10.2024, kur janë marrë vendimet e GJKKO-së së Shkallës së Parë për caktimin dhe verifikimin e zbatimit të masës së sigurimit personal. Për rrjedhojë, argumentet e kërkuesit nuk mund të jenë objekt i këtij gjykimi kushtetues, por ai si i paraburgosur ka të drejtat dhe instrumentet e duhura për t'i bërë ato objekt të vlerësimit dhe kontrollit gjyqësor jashtë këtij gjykimi.

14.6. Pretendimi për cenimin e *parimit të mosdiskriminimit dhe barazisë përpara ligjit* është i pabazuar, pasi në rrethanat specifike: kërkuesi akuzohet për më shumë vepra penale/episode/akuza se të gjithë të pandehurit e tjerë, në aspektin sasior; disa nga veprat penale ai i ka kryer me bashkëshorten e tij, e cila, sikurse rezulton e provuar nga aktet, ka pasur probleme shëndetësore dhe ka marrë trajtim mjekësor të specializuar; shkalla e fajësisë dhe e mendimit kriminal në disa nga akuzat e ngritura ndaj tij është më e rëndë në raport me të pandehurit e tjerë; dy prej të pandehurve janë në moshë të thyer, mbi 70 vjeç, kurse njëra nga të pandehurat ka rrethana familjare dhe ekonomike specifike.

14.7. Pretendimi për cenimin e *së drejtës për proces të rregullt ligjor* është i pabazuar, sepse:

14.7.1. Gjykatat u kanë kthyer përgjigje të argumentuara pretendimeve të kërkuesit, duke i garantuar *të drejtën e aksesit*. Ekzistenca e dyshimit të arsyeshëm është bazuar në provat e mbledhura gjatë fazës së hetimit dhe në kriteret e parashikuara në nenin 228 të KPP-së, të cilat janë trajtuar gjerësisht dhe mjaftueshëm nga gjykatat e posaçme dhe nga Gjykata e Lartë. Gjykatat nuk e kanë zhvendosur barrën e provës te kërkuesi dhe nuk kanë nxjerrë prezumime fakti të paarsyeshme, ndaj nuk qëndron as pretendimi për cenimin e parimit të *prezumimit të pafajësisë*.

14.7.2. Lidhur me *gjykimin e paanshëm*, për shkak të parashikimeve të ligjit nr. 95/2016, pretendimet kanë marrë tashmë përgjigje me vendimin nr. 81, datë 21.11.2024 të Gjykatës.

Argumentet e kërkuessit se ai është nën masën “Arresti në burg” pa akuzë dhe se Gjykata e Lartë e ka paragjykuar si “recidivist” për të njëjtat vepra penale nuk janë ngritur në nivel kushtetues. Tashmë ka një praktikë të unifikuar se caktimi i masës së sigurimit si veprim procedural nuk lidhet me cilësinë e personit gjatë procesit, statusin e tij dhe as me ecurinë e procesit penal, por mjafton që personi të jetë nën hetim, pra të jetë regjistruar emri i tij në regjistrin e njoftimeve të veprave penale. Termi “recidivist” lidhet me një cilësim të veçantë të autorit të veprës penale, kur ky i fundit kryen më shumë se një herë të njëjtën vepër penale, ndaj, në këto rrethana, ky term jo vetëm nuk është diskriminues/paragjykues, pasi është një term doktrinar, por në rastin konkret nuk është përdorur në një kuptim (konotacion) të tillë gjuhësor. Ai është përdorur për faktin se kërkuessi është akuzuar në tre raste për kryerjen e veprës penale të korrupsionit pasiv dhe në dy raste për kryerjen e veprës penale të pastrimit të produkteve të veprimtarisë kriminale, në njërin rast në bashkëpunim me të pandehurit e tjerë.

14.7.3. *Arsyetimi i vendimeve gjyqësore* përmbush standardet kushtetuese, pasi gjykatat kanë arsyetuar mjaftueshëm lidhur me mënyrën e arrestimit dhe se përse në rastin e kërkuessit nuk mund të aplikohet një masë sigurimi më e butë, si dhe për nevojën e vazhdimit të zbatimit të masës “Arresti në burg”. Gjykatat kanë pasqyruar tërësinë e fakteve/ngjarjeve ashtu siç janë administruar në gjykim, si dhe mënyrën sesi janë analizuar dhe vlerësuar provat. Vendimet gjyqësore nuk rezultojnë të jenë alogjike, të kenë kundërthënie, të mos kenë referencë në ligjin e zbatueshëm dhe të mos respektojnë elementet e trajtuara nga jurisprudenca kushtetuese. Ato përmbajnë një arsyetim të plotë dhe të detajuar të pretendimeve të parashtruara para gjykatave. Vlerësimi i rrezikut për shmangien nga drejtësia dhe i helmimit të provave është vlerësuar edhe nga rrethanat e faktit. Në kohën që po kryheshin hetimet, të pandehurit e këtij procesi janë pyetur në cilësinë e personave që kishin dijeni për veprën penale dhe ata janë njohur me disa konkluzione të atëhershme të hetimit: pamjaftueshmërinë thelbësore të burimeve të ligjshme monetare dhe mospërputhjen e deklaratave të pasurisë me gjendjen financiare dhe me burimet e pasurive të krijuara. Po kështu, kërkuessi dhe bashkëshortja e tij kanë pasur influencë mbi individë të tjerë, të cilët i kanë tërhequr në veprime të paligjshme. Rreziku për shmangien nga përgjegjësia penale nëpërmjet prishjes/helmimit të provave, por edhe ndikimit të persona të tjerë, qoftë edhe të dëshmitarët, ka qenë dhe mbetet eminent edhe 2 vjet pas nisjes së hetimeve.

15. ***Subjekti i interesuar, Policia e Shtetit***, në mënyrë të përmbledhur, ka prapësuar si vijon:

15.1. Pretendimi për cenimin e së drejtës për të mos iu nënshtruar trajtimit mizor, çnjerëzor ose poshtërues nuk qëndron, pasi për sa i përket anës procedurale urdhri i Prokurorisë së Posaçme është ekzekutuar nga oficerët e Policisë Gjyqësore të sektorit për hetimin e grupeve kriminale pranë drejtorisë për hetimin e krimit të organizuar në departamentin e policisë kriminale të Drejtorisë Vendore të Policisë së Tiranës. Ndërsa për sa u përket veprimeve në terren për gjetjen, ndalimin dhe shoqërimin e kërkuessit janë ngarkuar punonjësit e Policisë së Drejtorisë së Forcës së Posaçme Operacionale. Shkaqet dhe arsyet e përdorimit të forcës fizike nga punonjësit e policisë janë bërë për nxjerrjen nga automjeti dhe shoqërimin e kërkuessit, i cili ka kundërshtuar me veprime konkrete dhe ka përdorur fjalë ofenduese ndaj punonjësve të policisë. Nga ana e punonjësve të policisë është përdorur forca minimale e nevojshme në proporcion të drejtë me reagimin e kërkuessit për dërgimin në ambientet e Drejtorisë Vendore të Policisë së Tiranës, pasi në momentin e ndërhyrjes kërkuessi ka filluar të mbahet, duke u shtrënguar në pjesë të ndryshme të automjetit. Në këto kushte ai është tërhequr nga krahët për ta dërguar në automjetin tjetër. Përdorimi i forcës ka qenë në proporcion të drejtë dhe të arsyeshëm nga pikëpamja e intensitetit, kohëzgjatjes dhe shkallës së shtrirjes së saj në përputhje me rezistencën fizike dhe verbale të bërë nga kërkuessi. Punonjësit e policisë kur kanë kryer shoqërimin e kërkuessit nuk kanë qenë të pajisur me kamera

trupore dhe, për rrjedhojë, nuk disponohen pamje filmike të shoqërimit të tij, kurse lidhur me veshjen, simbolet dhe përdorimin e maskës nga punonjësit e policisë, ato janë të normuara në procedurat standarde të punës të miratuara me urdhrin e drejtorit të përgjithshëm të Policisë së Shtetit. Arrestimi i kërkuesit është kryer mbi bazën e një vendimi gjyqësor, ndërsa kërkuesi ka kundërshtuar fizikisht ekzekutimin e vendimit, duke detyruar policinë të përdorë forcë të arsyeshme për neutralizimin e rezistencës. Videoja e publikuar në media tregon përdorimin e forcës, por ky veprim është i justifikuar nga rreziku i moszbatimit të vendimit gjyqësor dhe rezistenca e kërkuesit. Nuk ka elemente të sjelljes poshtëruese ose denigruese në veprimet e kryera nga policia, të cilat kanë qenë të kufizuara vetëm për ekzekutimin e urdhrit gjyqësor. Nuk ka prova që policia ka vepruar me qëllim poshtërimin e kërkuesit, veprimet ishin teknike dhe të duhurat për ekzekutimin e urdhrit.

15.2. Pretendimi për cenimin e së drejtës për *t'u informuar për kufizimin e lirisë* është i pabazuar, pasi përveç procesverbalit të ekzekutimit të vendimit penal dhe kontrollit personal, kërkuesit i është dhënë në kohë edhe karta e të drejtave të personave të ndaluar dhe arrestuar. Në momentin e ndalimit kërkuesit i është bërë qartësisht e ditur nga ana e punonjësve të policisë masa e sigurimit “Arresti në burg” e caktuar nga gjykata e posaçme, urdhri i prokurorit lidhur me këtë vendim dhe shoqërimi në ambientet e Drejtorisë Vendore të Policisë së Tiranës. Ndonëse nga ana e policisë është kërkuar disa herë që kërkuesi të qetësohej dhe se duhej të njihej e të zbatonte vendimin e gjykatës, të cilin punonjësi kërkonte t’ia vinte në dispozicion, nga ana e kërkuesit është kundërshtuar vazhdimisht me ofendime, duke mos pranuar urdhrat e ligjshëm të policisë. Në përfundim të veprimeve procedurale është bërë dërgimi i kërkuesit në ambientet e dhomave të sigurisë dhe materialet i kanë kaluar Prokurorisë së Posaçme me shkresën e datës 21.10.2024.

15.3. Pretendimi për cenimin *e parimit të proporcionalitetit* për ekzekutimin e urdhrit nuk qëndron, pasi forca është përdorur vetëm në masën e nevojshme dhe për të kapërcyer rezistencën. Përdorimi i forcës në rast rezistence nuk përbën shkelje kur është e justifikuar dhe e kontrolluar. Praktika e Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*GJEDNJ*) ka pranuar se përdorimi i forcës gjatë arrestimit është konsideruar i ligjshëm kur personi ka kundërshtuar autoritetin e policisë si në rastin e kërkuesit. Policia ka detyrimin të zbatojë vendimet gjyqësore dhe të garantojë rendin publik. Mosveprimi i policisë do të përbënte shkelje të ligjit dhe pengim të drejtësisë. Veprimet e kryera janë të dokumentuara dhe të kontrolluara nga organet e drejtësisë. Arrestimi i kërkuesit është kryer në përputhje me Kushtetutën, ligjin dhe vendimin gjyqësor. Përdorimi i forcës ka qenë i domosdoshëm dhe proporcional, pa elemente poshtërimi ose denigrimi. Kërkuesi nuk ka arritur të argumentojë pretendimet e tij në nivel kushtetues, por është përqendruar në mënyrën sesi është ndjekur procedura gjyqësore.

16. ***Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme***, nuk ka paraqitur prapësime me shkrim, edhe pse është njoftuar rregullisht nga Gjykata.

III

Procesi në gjykimin kushtetues

17. Kërkuesi në parashtimet shtesë që mbajnë datën 9.12.2025, përpara fillimit të shqyrtimit të çështjes në seancë plenare, ka parashtuar dy kërtime të reja: i. gjykimin e çështjes në seancë plenare publike me praninë e tij personalisht dhe të medias; ii. vleftësimin si antikushtetues e në kundërshtim të hapur me KEDNJ-në të arrestimit të tij në datën 21.10.2024 dhe lirim të menjëhershëm.

18. Lidhur me *kërkimin e parë*, kërkuesi ka argumentuar se rasti i tij është unik jo vetëm në Shqipëri, por edhe në botë ku një ish-president, ish-kryeministër, ish-kryetar i Kuvendit dhe drejtues aktual i forcës së dytë opozitare në vend arrestohet në mënyrë brutale nga dhjetëra persona të maskuar e të armatosur rëndë që pasi bllokuan trafikun e prangosën me forcë atë dhe drejtuesin e automjetit, që është njëkohësisht funksionar politik i Partisë së Lirisë, pa asnjë urdhër gjyqësor. Kërkuesin e nxorën me dhunë nga automjeti, e tërhoqën zvarrë në publik, duke iu nënshtuar një trajtimi haptazi degradues dhe kriminal, ndërsa gjatë gjithë arrestimit nuk i është komunikuar asnjë vendim gjyqësor, as urdhërarresti dhe as nuk i është lexuar karta e të drejtave, duke iu mohuar garancitë themelore të parashikuara nga Kushtetuta dhe KEDNJ-ja. Sipas kërkuesit, gjykimi duhet të bëhet në prani të palëve dhe të tij për t'i dhënë të drejtën për t'u shprehur dhe se qytetarët e Shqipërisë duhet të dinë më në fund dhe publikisht nëse arrestimi i bërë në mënyrë brutale është ose jo në përputhje me liritë dhe të drejtat e njeriut dhe se shembulli i tij duhet të vendosë standardet që duhet të respektojë policia dhe cilitdo kryeministër ndaj cilitdo personi të akuzuar, në mënyrë që ky rast unik të shërbejë për të ardhmen.

19. Kjo kërkesë u mor në shqyrtim në fillim të seancës së datës 8.4.2026, në kuadër të vlerësimit të kërkesave paraprake dhe në përfundim të shqyrtimit votat e gjyqtarëve u ndanë duke mos u arritur kuorumi i kërkuar nga neni 133, pika 1, i Kushtetutës dhe neni 72, pika 2, i Ligjit Organik të Gjykatës, ndaj, në këto kushte, bazuar në nenin 73, pika 4, të po këtij ligji, kërkitimi konsiderohet i rrëzuar. Sipas *njërit qëndrim*, çështja duhej shqyrtuar në seancë plenare publike me praninë e palëve, duke mbajtur në konsideratë jo vetëm natyrën e pretendimeve, por edhe parashtrimet e kërkuesit për interesin publik që shfaqte çështja në raport me funksionet e larta shtetërore që ai ka mbajtur. Çështja e kërkuesit në mars të vitit 2026 ka kaluar në fazën e gjykimit dhe sipas rregullave të përgjithshme procedurale i nënshtrohet parimit të seancës publike. Në këtë kuptim, si dhe duke mbajtur në konsideratë aktet e paraqitura, nuk rezultojnë të dhëna që të evidentojnë nevojën e ruajtjes së sekretit hetimor ose mbrojtjen e të dhënave të të tjerëve.¹ Ndërsa sipas *qëndrimit tjetër*, kërkitimi duhej të rrëzohej, pasi forma e gjykimit, bazuar në nenin 21, pika 1, të Ligjit Organik të Gjykatës, është vendosur nga Mbledhja e Gjyqtarëve gjatë vendimmarrjes për shqyrtimin e çështjes në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve, në përputhje me mënyrën e zakonshme të shqyrtimit të ankimeve kushtetuese individuale. Në këtë drejtim, është mbajtur parasysh, se: zhvillimi i seancës publike mund të ndikonte në mbarëvajtjen e procedimit penal, si dhe respektimin e sekretit hetimor dhe të të drejtave të personave të tjerë të përfshirë; kontrolli kushtetues përqendrohet në vlerësimin e akteve dhe të pretendimeve juridike të palëve; palët kishin mundësi efektive për të paraqitur pretendimet, prapësimet dhe provat me shkrim; çështja nuk paraqiste nevojë për debat dhe deklarime me gojë ose sqarime faktike që nuk mund të vlerësoheshin mbi bazën e materialeve të administruara. Në rrethanat e rastit nuk rezulton ndonjë element që të përlligjë ndryshimin e formës së gjykimit.²

20. Për sa i takon *kërkimit të dytë*, kërkuesi ka argumentuar se arsyeja e vetme për të cilën ai ndodhet nën masën e sigurimit personal “Arresti në burg” ka humbur çdo bazë dhe objektivisht është e pamundur që ai të ndikojë në prova ose intimidimin e dëshmitarëve. Sipas kërkuesit: i. në datën 26.5.2025 ai është marrë në cilësinë e të pandehurit nga Prokuroria e Posaçme dhe po në këtë datë i është komunikuar edhe akuza; ii. në datën 28.7.2025 Prokuroria e Posaçme ka njoftuar përfundimin e hetimeve në lidhje me çështjen, duke e njohur me aktin e përfundimit të hetimeve dhe duke e pyetur tashmë në cilësinë e të pandehurit; iii. në datën 29.8.2025 dosja hetimore së

¹ Votuan sipas këtij qëndrimi Kryetarja Fiona Papajorgji dhe gjyqtarët Marsida Xhaferllari, Sonila Bejtja dhe Asim Vokshi.

² Votuan sipas këtij qëndrimi gjyqtarët Sandër Beci, Ilir Toska, Genti Ibrahimimi dhe Marjana Semini.

bashku me provat e mbledhura dhe kërkesën për dërgimin e çështjes në gjyq i janë dorëzuar gjykatës; iv. në datën 10.11.2025 Prokuroria e Posaçme ka nxjerrë vendimin për plotësimin/saktësimin e akuzës. Përballë këtyre fakteve, rezulton se Prokuroria e Posaçme i ka dorëzuar të gjitha provat që i përkasin një periudhe të mëparshme 10-vjeçare në zyrën e gjyqtarës së seancës paraprake dhe ai nuk ka asnjë funksion shtetëror, nuk ka asnjë imunitet dhe nuk ka asnjë mundësi për cenimin e tyre. Ndërkohë që për dy funksionarë të tjerë (S.B. dhe zëvendëskryeministren) gjykatat nuk kanë caktuar një masë të tillë shtrënguese kaq të ashpër. Kështu, për zëvendëskryeministren, në datën 22.11.2025 gjykata e posaçme ka vendosur vazhdimin e masave të sigurimit personal të ndalimit të daljes jashtë shtetit dhe të pezullimit të ushtrimit të detyrës. Për më tepër, masa e sigurimit “Arresti në burg” për një ish-president vështirë se mund të konsiderohet proporcionale në vendet demokratike dhe, siç tregojnë shembujt ndërkombëtarë, trajtimi i figurave të tilla shpesh përfshin masa më pak kufizuese, të tilla si arresti në shtëpi, pagimi i një shume garancie ose detyrim paraqitjeje.

21. Gjykata vëren se ndonëse kërkuesi nuk e ka parashtruar këtë kërkim në mënyrë të shprehur si shtesë të objektit të ankimit kushtetues individual, nga paraqitja formale e ka listuar si numërtim shtesë në objektin e parashtrimeve. Sipas nenit 43/b, pika 2, të Ligjit Organik të Gjykatës, kërkuesi në çdo fazë të procesit, deri në marrjen e vendimit nga Gjykata, mund të kërkojë me shkrim pakësimin dhe shtimin e objektit të kërimit ose heqjen dorë nga kërkesa. Ndërkohë, argumentet mbështetëse të këtij kërkitimi në thelb lidhen me antikushtetutshmërinë e vendimeve gjyqësore që kanë disponuar caktimin dhe vazhdimin e masës së sigurimit personal “Arresti në burg”, pra të vendimeve gjyqësore objekt të ankimit kushtetues individual. Në këto kushte, Gjykata nuk e konsideron atë proceduralisht si kërkim të veçantë dhe vlerëson ta analizojë në vijim.

IV

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuesit

22. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

23. Në rastin në shqyrtim, kërkuesi legjitimohet *ratione personae*, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, pasi ka qenë palë në procesin gjyqësor penal ndaj të cilit ka ngritur pretendime në këtë Gjykatë dhe ka interes të drejtpërdrejtë në çështjen e parashtruar.

24. Për sa i përket kriterit të shterimit të mjeteve juridike efektive, Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se sipas nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, ajo vendos për gjykimin përfundimtar të ankesave të individëve, pasi të jenë shteruar në formë e substancë mjetet e zakonshme të ankimit për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese që individi pretendon se i janë cenuar nga akti i pushtetit publik (*shih vendimet nr. 5, datë 22.2.2022; nr. 14, datë 11.3.2021; nr. 29, datë 30.3.2017, të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata ka përfshirë në juridiksionin kushtetues edhe vendimet gjyqësore për caktimin e masës së sigurimit të arrestit në burg, duke arsyetuar se

karakteri i këtij vendimi, që lidhet me heqjen e lirisë së individit, si përjashtim, e bën atë një vendim përfundimtar, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 7, datë 28.1.2026; nr. 17, datë 13.3.2024; nr. 40, datë 18.7.2012, të Gjykatës Kushtetuese*).

25. Gjykata vëren se, në aspektin procedural, kërkuesi ka paraqitur ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor dhe pasi ka shteruar në formë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta për caktimin ndaj tij të masës së sigurimit personal me karakter shtrëngues “Arresti në burg”, për rrjedhojë vendimi që ka përmbyllur procesin gjyqësor, ai i Gjykatës së Lartë, konsiderohet përfundimtar për efektet e gjykimit kushtetues.

26. Në lidhje me aspektin substancial, Gjykata konstaton se kërkuesi ka pretenduar, ndër të tjera, cenimin e së drejtës për të mos iu nënshtruar torturës, dënimit apo trajtimit mizor, çnjerëzor ose poshtërues, me argumentin se në momentin e arrestimit nga agjentët e Policisë së Shtetit është ushtruar dhunë ndaj tij (*shih paragrafin 13.1. të vendimit*). Përkundër këtij pretendimi, subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, ka prapësuar se intensiteti i përdorur dhe veprimet e kryera janë objekt i procedimit penal që është regjistruar aktualisht në Prokurorinë e Tiranës me nr. 477 të vitit 2025, i cili vazhdon të jetë në fazën hetimore, ndaj është e nevojshme të priten konkluzionet e atij hetimi (*shih paragrafin 14.1. të vendimit*). Kurse subjekti tjetër i interesuar, Policia e Shtetit, ka prapësuar se përdorimi i forcës fizike nga punonjësit e policisë ka qenë i domosdoshëm dhe proporcional e ka pasur për qëllim nxjerrjen nga automjeti dhe shoqërimin e kërkuesit, i cili ka kundërshtuar me veprime konkrete dhe ka përdorur fjalë ofenduese ndaj punonjësve të policisë (*shih paragrafët 15.1. dhe 15.3. të vendimit*). Gjithashtu, Avokati i Popullit ka vënë në dispozicion materialet e administruara në kuadër të hetimit administrativ për vlerësimin e sjelljes, veprimeve dhe mosveprimeve të punonjësve të policisë gjatë ekzekutimit të vendimit penal për caktimin e masës së sigurimit personal ndaj kërkuesit, si dhe rekomandimet për rastin drejtuar drejtorit të përgjithshëm të Policisë së Shtetit dhe për dijeni ministrit të Brendshëm, sipas të cilave mënyra e sjelljes nuk i plotëson kushtet e trajtimit dinjitoz.

27. Gjykata vëren, se: i. masa e sigurimit personal ndaj kërkuesit është ekzekutuar në datën 21.10.2024 dhe mënyra e veprimeve të kryera për këtë qëllim janë bërë publike për shkak të filmimit të ngjarjes në po të njëjtën ditë; ii. kërkuesi ka pretenduar dhunën e ushtruar ndaj tij përpara GJKKO-së së Shkallës së Parë në seancën gjyqësore për marrjen në pyetje dhe verifikimin e kushteve e të kriterëve për caktimin e masës së sigurimit personal, e cila nuk i ka kthyer ndonjë përgjigje specifike lidhur me mënyrën e ekzekutimit të masës; para GJKKO-së së Apelit, e cila është shprehur se ligjshmëria e veprimeve të kryera nga ana e policisë nuk ka qenë objekt shqyrtimi dhe vlerësimi nga GJKKO-ja e Shkallës së Parë dhe si e tillë nuk mund të jetë as objekt kontrolli nga GJKKO-ja e Apelit; ndërsa Gjykata e Lartë ka argumentuar se këto pretendime mund të jenë objekt i një kallëzimi penal kundrejt punonjësve të policisë, por nuk ndikojnë në disponimet e gjykatës për caktimin e masës së sigurimit ose ekzekutimin e vendimit të gjykatës për caktimin e masës së sigurimit “Arresti në burg”; iii. Prokuroria e Tiranës, mbi bazën e kallëzimit penal të kërkuesit, ka regjistruar në vitin 2025 procedimin penal nr. 477 për veprën penale “Kryerja e veprimeve arbitrare”, të parashikuar nga neni 250 i KP-së, për të cilin hetimet janë në vijim.

28. Në analizë të këtyre fakteve, Gjykata vë në dukje se trajtimi i këtij pretendimi duhet të vlerësohet, fillimisht, në këndvështrim të kriterit të shterimit të mjeteve juridike efektive. Në këtë drejtim, Gjykata mban parasysh edhe jurisprudencën e GJEDNJ-së, sipas së cilës, rregulli i shterimit të mjeteve juridike i detyron kërkuesit që, përpara se t’i drejtohen asaj, të përdorin mjetet e parashikuara nga sistemi juridik kombëtar, me qëllim që shteteve t’u jepet mundësia për të parandaluar ose korrigjuar shkeljet e pretenduara kundër tyre. Kërkuesi duhet t’u drejtohet normalisht mjeteve juridike që janë të disponueshme dhe të mjaftueshme për të siguruar riparim

në lidhje me shkeljet e pretenduara, ndërsa ekzistenca e këtyre mjeteve duhet të jetë mjaftueshëm e sigurt jo vetëm në teori, por edhe në praktikë. Megjithatë, nuk ekziston detyrimi për t'iu drejtuar mjeteve juridike që janë të papërshtatshme ose joefektive, ndërsa thjesht dyshimet për perspektivat e suksesit të një mjeti të caktuar, i cili nuk është dukshëm i pafrytshëm, nuk përbëjnë arsye të vlefshme për të mos e shteruar atë rrugë ankimi (*shih Akdivar dhe të tjerë kundër Turqisë, datë 16.9.1996, §§ 65-67; Vučković dhe të tjerë kundër Serbisë [DhM], datë 25.3.2014, §§ 70-77*). Po ashtu, GJEDNJ-ja ka theksuar se në një sistem ligjor ku ofrohet mbrojtje nga Kushtetuta ose ligji për të drejtat themelore, është detyra e individit të dëmtuar të testojë atë mbrojtje dhe t'u japë gjykatave vendase mundësinë t'i mbrojnë ato të drejta përmes interpretimit (*shih A, B dhe C kundër Irlandës [DhM], datë 16.12.2010, § 142; Zihni kundër Turqisë, datë 29.11.2016, § 30*).

29. Për pretendimet që lidhen me nenin 3 të KEDNJ-së, GJEDNJ-ja ka theksuar se efektiviteti i mjetit juridik vlerësohet në varësi të natyrës së shkeljes së pretenduar. Kur një individ paraqet një pretendim të besueshëm se ka pësuar trajtim që cenon këtë nen nga policia ose autoritete të tjera të ngjashme, kjo dispozitë, e lexuar së bashku me detyrimin e përgjithshëm të shtetit sipas nenit 1 të Konventës, kërkon, me nënkuptim, një formë hetimi zyrtarë efektive. Qëllimi thelbësor i një hetimi të tillë është të sigurojë zbatimin efektiv të ligjeve të brendshme që ndalojnë torturën dhe trajtimin ose dënimin çnjerëzor ose poshtërues, si dhe përgjegjësinë e agjentëve ose organeve shtetërore për keqtrajtimin e ndodhur nën përgjegjësinë e tyre. Për të qenë efektiv, hetimi duhet të kryhet nga institucione dhe persona të pavarur nga ata ndaj të cilëve drejtohet, jo vetëm në kuptimin hierarkik ose institucional, por edhe në praktikë; autoritetet duhet të veprojnë me nismën e tyre; hetimi duhet të jetë i aftë të çojë në identifikimin dhe ndëshkimin e personave përgjegjës; ai duhet të jetë mjaftueshëm i gjerë për të marrë në konsideratë jo vetëm veprimet e agjentëve shtetërorë që kanë përdorur drejtpërdrejt forcë, por edhe të gjitha rrethanat përreth; ai duhet të zhvillohet me shpejtësi dhe brenda një afati të arsyeshëm; viktimat duhet të ketë mundësi të marrë pjesë në mënyrë efektive; autoritetet duhet të bëjnë një përpjekje serioze për të zbuluar se çfarë ka ndodhur, pa u mbështetur në përfundime të nxituara ose të pabazuara (*shih Assenov dhe të tjerë kundër Bullgarisë, datë 28.10.1998, § 102; Bouyid kundër Belgjikës [DhM], datë 28.9.2015, §§ 116-123*).

30. Nga ana tjetër, kur pretendimi sipas nenit 3 të KEDNJ-së lidhet edhe me mënyrën e veprimit të autoriteteve, e cila pretendohet se ka synuar poshtërimin e individit, GJEDNJ-ja ka vlerësuar se, duke pasur parasysh natyrën e veçantë të ankimit sipas nenit 3, mjeti më i përshtatshëm që duhet shteruar mund të jetë padia civile për kompensim për cenimin e të drejtave personale, përmes së cilës kërkuesi mund të pretendojë se është ekspozuar ndaj trajtimit poshtërues dhe të kërkojë kompensim nga shteti (*shih Mirosław Garlicki kundër Polonisë, datë 14.6.2011, § 77*). Në këtë kuptim, mjeti penal dhe ai civil, ndonëse mund të synojnë mbrojtjen e së njëjtës të drejtë kushtetuese dhe konventore, kanë funksione dhe pasoja të ndryshme juridike. Procedimi penal shërben për verifikimin e paligjshmërisë së veprimeve, identifikimin e autorëve dhe, sipas rastit, përcaktimin e përgjegjësisë së tyre penale, ndërsa padia civile për dëmshpërblim shërben për konstatimin e cenimit dhe kompensimin e dëmit të shkaktuar nga veprimet ose mosveprimet e paligjshme të organeve shtetërore. Për këtë arsye, këto mjete nuk përjashtojnë domosdoshmërisht njëra-tjetrën, por mund të jenë relevante në mënyrë të kombinuar për vlerësimin nëse individit ka përdorur mjetet juridike të brendshme të disponueshme dhe efektive për mbrojtjen e së drejtës së pretenduar. Megjithatë, GJEDNJ-ja ka theksuar se ekzistenca formale e një mjeti penal ose kompensues nuk mjafton, në vetvete, nëse ai nuk është realisht i aftë të adresojë pretendimin e ngritur dhe të ofrojë riparim të përshtatshëm në rrethanat e çështjes konkrete. Në këtë drejtim, një mjet penal nuk mund të konsiderohet efektiv kur, për shkak të mangësive të legjislacionit të

brendshëm, ai është i destinuar të dështojë, ashtu sikurse një padi civile për dëmshpërblim nuk përbën mjet efektiv kur fusha e shqyrtimit të gjykatave të brendshme është e kufizuar dhe nuk mundëson verifikimin e shkëljes së pretenduar ose dhënien e një riparimi të përshtatshëm (*shih Gutsanovi kundër Bullgarisë, datë 15.10.2013, §§ 88-97*).

31. Duke zbatuar këto standarde në rastin konkret, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuarit lidhet me veprimet konkrete të punonjësve të policisë gjatë ekzekutimit të masës së sigurimit personal, përfshirë mënyrën e planifikimit dhe ekzekutimit të ndërhyrjes, përdorimin e pretenduar të forcës, sjelljen e kërkuarit gjatë ndërhyrjes, domosdoshmërinë dhe proporcionalitetin e forcës së përdorur, si dhe pasojat e pretenduara në integritetin, dinjitetin dhe gjendjen e tij. Këto rrethana, për nga natyra e tyre, kërkojnë verifikim faktik nga autoritetet kompetente dhe nuk mund të përcaktohen drejtpërdrejt nga Gjykata në këtë fazë të gjykimit kushtetues, pa u shteruar më parë mjetet e brendshme të parashikuara për këtë qëllim.

32. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se gjykatat e zakonshme, në vendimet objekt të këtij ankimi kushtetues, janë thirrur të vlerësojnë kushtet dhe kriteret për caktimin dhe vazhdimin e masës së sigurimit personal, ndërsa ligjshmëria e veprimeve konkrete të punonjësve të policisë gjatë ekzekutimit të kësaj mase nuk ka qenë objekt i drejtpërdrejtë i atij gjykimi. Për rrjedhojë, fakti që kërkuari e ka ngritur këtë pretendim gjatë procedurës për verifikimin e kushteve dhe kriterëve të masës së sigurimit personal nuk mjafton, në vetvete, për të konsideruar se organet kompetente kanë përfunduar shqyrtimin e tij në substancë, aq më tepër kur vetë Gjykata e Lartë ka evidentuar se këto pretendime mund të jenë objekt i një kallëzimi penal kundrejt punonjësve të policisë.

33. Gjykata konstaton se, mbi bazën e kallëzimit penal të kërkuarit, Prokuroria e Tiranës ka regjistruar procedimin penal nr. 477 të vitit 2025 për veprën penale “Kryerja e veprimeve arbitrare”, të parashikuar nga neni 250 i KP-së, dhe se hetimet janë ende në vijim. Sipas kësaj dispozite, kryerja e veprimeve ose dhënia e urdhrave arbitrarë nga punonjësi që kryen funksion shtetëror ose shërbim publik gjatë ushtrimit të detyrës, që prekin lirinë e shtetasve, dënohet me gjobë ose me burgim. Ky procedim penal nuk lidhet me themelin e akuzave penale ndaj kërkuarit, por drejtpërdrejt me verifikimin e ligjshmërisë së veprimeve të kryera gjatë ekzekutimit të masës së sigurimit personal dhe me përgjegjësinë eventuale të punonjësve të policisë. Për rrjedhojë, në këtë fazë, nga aktet nuk rezulton dhe as kërkuari nuk provon se ky mjet është thjesht formal, dukshëm i pafrytshëm, i paefektshëm ose i papërshtatshëm për të adresuar në substancë pretendimin e tij sipas nenit 25 të Kushtetutës dhe nenit 3 të KEDNJ-së.

34. Gjykata vëren, gjithashtu, se në të drejtën shqiptare ekziston edhe mjeti civil i dëmshpërblimit për dëmet e shkaktuara nga aktet, veprimet ose mosveprimet e paligjshme të organeve shtetërore. Neni 44 i Kushtetutës garanton të drejtën e rehabilitimit dhe/ose zhdëmtimit në përputhje me ligjin, ndërsa ligji nr. 8510, datë 15.7.1999, “Për përgjegjësinë jashtëkontraktore të organeve të administratës shtetërore” (*ligji nr. 8510/1999*) parashikon përgjegjësinë e organeve të administratës shtetërore për dëmet pasurore dhe jopasurore që u shkaktohen personave nga veprimet ose mosveprimet e tyre gjatë ushtrimit të funksioneve publike, përfshirë edhe rastet e cenimit të paprekshmërisë trupore, shëndetit, lirisë ose personalitetit. Ky mjet nuk zëvendëson funksionin e hetimit penal për identifikimin dhe përgjegjësinë eventuale të personave të përfshirë, por shërben për konstatimin e cenimit dhe riparimin e pasojave të ardhura nga veprimet shtetërore, nëse paligjshmëria e tyre dhe dëmi i shkaktuar provohen sipas ligjit. Kërkuari nuk ka provuar se e ka përdorur këtë mjet dhe as se ai është dukshëm i pafrytshëm ose i paefektshëm.

35. Për sa u përket materialeve dhe rekomandimeve të Avokatit të Popullit, Gjykata vlerëson se ato përbëjnë elemente relevante në drejtim të vlerësimit të sjelljes së punonjësve të policisë gjatë ekzekutimit të masës së sigurimit personal. Megjithatë, ato nuk zëvendësojnë hetimin penal

që është në vijim dhe as përfundimet që duhet të nxirren nga organi kompetent hetimor për ligjshmërinë e veprimeve të kryera, domosdoshmërinë dhe proporcionalitetin e forcës së përdorur, si dhe përgjegjësinë eventuale individuale të personave të përfshirë.

36. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se, në rastin konkret, nuk rezulton që mjetet juridike të jenë, në mënyrë të dukshme, të paefektshme ose të papërshtatshme për të adresuar pretendimin e kërkuarit. Përkundrazi, procedimi penal në vijim është i lidhur drejtpërdrejt me verifikimin e ligjshmërisë së veprimeve të punonjësve të policisë gjatë ekzekutimit të masës së sigurimit personal dhe me përgjegjësinë eventuale individuale, ndërsa mjeti civil i dëmshpërblimit ofron, sipas rastit, mundësinë për konstatimin e cenimit dhe riparimin e dëmit të pretenduar. Vlerësimi në këtë fazë nga Gjykata i rrethanave faktike të arrestimit, i mënyrës së veprimit të autoriteteve, i domosdoshmërisë dhe proporcionalitetit të forcës së përdorur, si dhe i pasojave të pretenduara, do të nënkuptonte zëvendësimin e autoriteteve kompetente në kryerjen e verifikimeve që u takojnë atyre, në kundërshtim me parimin e subsidiaritetit. Kjo nuk përjashton detyrimin e autoriteteve kompetente për të garantuar që hetimi penal të jetë efektiv, i pavarur, i shpejtë, i plotë dhe i aftë për të përcaktuar përgjegjësinë eventuale të personave të përfshirë.

37. Në këto kushte, për sa kohë procedimi penal për mënyrën e ekzekutimit të masës së sigurimit personal është ende në vijim dhe mjeti civil i dëmshpërblimit nuk rezulton të jetë ushtruar, Gjykata vlerëson se kërkuari nuk i ka shteruar ende, në substancë, mjetet juridike të brendshme që, në parim, janë të disponueshme dhe të afta për të adresuar këtë pretendim. Për rrjedhojë, pretendimi për cenimin e së drejtës për të mos iu nënshtruar torturës, dënimit ose trajtimit mizor, çnjerëzor ose poshtërues, për aq sa lidhet me mënyrën e ekzekutimit të masës së sigurimit personal, është i parakohshëm dhe nuk mund të merret në shqyrtim.

38. Për të njëjtat arsye, Gjykata çmon se edhe pretendimi për cenimin e së drejtës për respektimin e jetës së tij private dhe familjare nuk mund të merret në shqyrtim në kushtet kur kërkuari nuk ka parashtuar argumente mbështetëse në drejtim të shkeljes së kësaj të drejte, por është bazuar vetëm mbi mënyrën e ekzekutimit të masës së sigurimit personal.

39. Kërkuari ka pretenduar edhe cenimin e lirisë së shprehjes dhe të drejtën për t'u zgjedhur, të garantuara nga nenet 22 dhe 45 të Kushtetutës, duke argumentuar, ndër të tjera, se për shkak të komunikimit të tij me avokatin dhe nëpërmjet tij me mediat, ai është dënuar me masë disiplinore nga komisioni disiplinor në institucionin ku mbahet i izoluar, ndërkohë që nuk ka asnjë dispozitë që ta ndalojë dhe se ky veprim ndëshkues është në vazhden e represionit dhe të dhunës psikologjike që përdorin ndaj tij institucionet në varësi nga qeveria dhe posaçërisht nga Kryeministri. Po kështu, sipas kërkuarit, sjellja e prokurorisë dhe e gjykatës haptazi ka një qëllim politik: të ndalojë kërkuarin të bëjë fushatë dhe të drejtojë forcën e tij politike gjatë fushatës zgjedhore dhe këtë e provon edhe fakti se gazetarët janë penguar të filmojnë momentin e votimit të tij në institucionin ku qëndron i izoluar (*shih paragrafët 13.5. dhe 13.6. të vendimit*). Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, ka prapësuar se ky pretendim nuk mund të merret në shqyrtim, pasi kërkuari pretendon për ngjarje të ndodhura pas datës 20.10.2024 dhe 23.10.2024, kur janë marrë vendimet e GJKKO-së së Shkallës së Parë për caktimin dhe verifikimin e zbatimit të masës së sigurimit personal dhe si i paraburgosur ka të drejtat dhe instrumentet e duhura për t'i bërë ato objekt të vlerësimit dhe kontrollit gjyqësor jashtë këtij gjykimi (*shih paragrafin 14.5. të vendimit*). Gjykata vëren se këto pretendime kërkuari i ka parashtuar për herë të parë në ankimin kushtetues individual, ndërkohë nuk ka provuar se ndaj masave që janë zbatuar ndaj tij nga administrata e institucionit ku mbahet i izoluar të ketë ndjekur ndonjë procedurë ligjore dhe në këtë drejtim të ketë ushtruar mjetet e ankimit për kundërshtimin e këtyre masave. Për më tepër, faktet e referuara lidhen me veprimet e kryera gjatë kohës së izolimit të kërkuarit, pra që i takojnë periudhës gjatë të cilës masa e arrestit

në burg ishte në ekzekutim e sipër, ndërkohë që shqyrtimi i çështjes nga Gjykata i referohet kohës së dhënies së vendimeve gjyqësore për caktimin dhe verifikimin e kushteve dhe kriterëve për zbatimin e masës. Për rrjedhojë, siç me të drejtë ka prapësuar edhe subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, këto pretendime nuk mund të merren në shqyrtim.

40. Po kështu, Gjykata vëren se kërkuesi ka pretenduar edhe cenimin e *parimit të mosdiskriminimit për arsye politike dhe barazisë përpara ligjit (shih paragrafin 13.7. të vendimit)*, bazuar në dy argumente: i. aktet dhe veprimet kundër tij janë nxitur dhe motivuar politikisht në prag të zgjedhjeve parlamentare të datës 11 maj 2025; prokuroria ka pasur një agjendë të fshehur dhe ka qenë mjaftueshëm e ndikuar politikisht nga shumica qeverisëse për diskreditimin politik të kërkuesit; ndaj funksionarëve të tjerë politikë (S.B. dhe zëvendëskryeministres) nuk janë caktuar masa të tilla shtrënguese kaq të ashpra; ii. në rastin konkret, mbi të njëjtat fakte dhe dyshime për kryerjen e veprave penale, janë vendosur masa të ndryshme ndaj personave të dyshuar edhe pse ata janë në të njëjtat kushte, kanë mbajtur të njëjtat funksione të ngjashme me kërkuesin dhe dyshohen të kenë kryer të njëjtat vepra penale.

41. Lidhur me *argumentin e parë*, Gjykata konstaton se kërkuesi pretendimin për diskriminim për shkak të zgjedhjeve parlamentare të datës 11 maj 2025 dhe se ndaj politikanëve të tjerë shqiptarë janë dhënë masa më të lehta shtrënguese e ka parashtruar për herë të parë në gjykimin kushtetues, duke mos shteruar mjetet juridike që ka pasur në dispozicion, për rrjedhojë ato nuk mund të merren në shqyrtim. Ndërsa lidhur me *argumentin e dytë*, për sa i takon pretendimit për barazinë përpara ligjit, referuar masave të dhëna ndaj të dyshuarve të tjerë që janë nën të njëjtin hetim dhe standardeve ndërkombëtare të ndjekura në raste të ngjashme të politikanëve të vendeve të tjera (presidentë dhe kryeministra), kërkuesi i ka ngritur ato gjatë gjyimit në gjykatat e zakonshme. Përkundër këtij shkak, subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, e ka prapësuar atë si të pabazuar, për shkak të rrethanave specifike që i atribuohen kërkuesit (*shih paragrafin 14.6. të vendimit*). Gjykata, duke mbajtur në konsideratë se në thelb argumentet e kërkuesit kanë të bëjnë me vlerësimin që gjykatat e posaçme i kanë bërë kërkesës së prokurorisë për caktimin e masës së sigurimit personal, do t'i analizojë ato në pjesën që do të trajtojë proporcionalitetin e masës së caktuar.

42. Gjithashtu, Gjykata konstaton se kërkuesi ka pretenduar edhe cenimin e së *drejtës për gjykim të paanshëm* mbështetur në dy linja argumentimi. *Linja e parë* lidhet me faktin se në aspektin institucional gjykatat e posaçme nuk janë të pavarura dhe të paanshme në sytë e një vëzhguesi objektiv, pasi gjyqtarët janë nën mbikëqyrje sistematike dhe sistematike nga hetuesi, gjë e cila mundësohet nga parashikimet e ligjit nr. 95/2016; *linja e dytë* lidhet me faktin se gjykatat kanë favorizuar në mënyrë të dukshme prokurorinë, duke i marrë si të mirëqena plotësisht provat e paraqitura nga akuza, gjë e cila ka sjellë për pasojë edhe cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë (*shih paragrafin 13.8.2. të vendimit*). Për sa i takon *linjës së parë të argumenteve*, Gjykata konstaton se kërkuesi nuk i ka ngritur këto argumente as në ankimin e paraqitur në GJKKO-në e Apelit, as në rekursin e depozituar në Gjykatën e Lartë, por i ka parashtruar për herë të parë në ankimin kushtetues individual. Pavarësisht kësaj, për sa i takon *paanshmërisë për shkak të parashikimeve të ligjit nr. 95/2016*, Gjykata në jurisprudencën e saj të mëparshme u ka dhënë përgjigje pretendimeve të kësaj natyre dhe ka pranuar se legjislacioni që normon funksionimin e gjykatave të posaçme dhe statusin e magjistratit përmban një tërësi garancish ligjore dhe procedurale, të cilat sigurojnë pavarësinë e gjyqtarëve të posaçëm në ushtrim të funksionit të tyre (*shih vendimin nr. 81, datë 21.11.2024, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë situatë, sikurse me të drejtë ka prapësuar edhe subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme (*shih paragrafin 14.7.2. të vendimit*), argumentet e kërkuesit kanë marrë tashmë përgjigje nga kjo Gjykatë me vendimin nr.

81, datë 21.11.2024, duke u gjendur në kushtet e nenit 31/a, pika 2, shkronja “dh”, të Ligjit Organik të Gjykatës. Ndërsa për sa i takon *linjës së dytë të argumenteve*, duke qenë se ato në thelb lidhen me provueshmërinë e akuzave, do të trajtohen në këndvështrim të parimit të *presumimit të pafajësisë*.

43. Për pretendimet e tjera, për sa u përket të drejtave dhe lirive që lidhen me *të drejtën për t’u informuar për kufizimin e lirisë, për liri dhe siguri, proporcionalitetin dhe procesin e rregullt ligjor (aksesi, prezumimi i pafajësisë dhe standardi i arsytimit të vendimit gjyqësor)*, Gjykata vëren se kërkuesi i ka parashtruar ato në substancë në mjetet e ankimit (apel, rekurs), ndaj nuk ka më mjete të tjera në dispozicion përveç ankimit kushtetues individual.

44. Gjykata vlerëson se kërkuesi legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, pasi vendimi i Gjykatës së Lartë është publikuar në faqen e saj zyrtare në datën 16.4.2025, ndërsa ankimi kushtetues individual është paraqitur fillimisht në datën 10.7.2025, pra brenda afatit ligjor 4-mujor.

45. Për sa i përket legjitimitetit *ratione materiae*, Gjykata, duke mbajtur në konsideratë parimin e subsidiaritetit dhe mjetet juridike që kërkuesi ka në dispozicion përgjatë gjithë procesit të ekzekutimit të masës dhe shqyrtimit të çështjes në themel, ripohon se ajo në kontrollin e kushtetutshmërisë së vendimeve gjyqësore për caktimin e masës së sigurimit personal i referohet momentit faktik kur ajo masë është vlerësuar nga gjykatat e zakonshme dhe jo kohës së kaluar ose fakteve të ndodhura nga momenti i caktimit të masës deri në momentin e shqyrtimit kushtetues (*shih vendimin nr. 7, datë 28.1.2026, të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë pikë, Gjykata rithekson se, bazuar në rrethanat e secilit rast, mund të paraqiten dallime të dukshme midis situatës kur autoritetet gjyqësore shqyrtojnë për herë të parë, “menjëherë” pas arrestimit, nëse personi i dyshuar do të qëndrojë në paraburgim, me situatën kur pas një kohe të caktuar nevojitet rivlerësimi i rrethanave për vijimin e masës së arrestit. Në kuptim të nenit 28, pika 3, të Kushtetutës dhe nenit 5, paragrafi 3, të KEDNJ-së, i paraburgosuri ka të drejtë që të kërkojë procedimin e tij në liri dhe gjykatat janë të detyruara të marrin në konsideratë nëse ka ende arsye që justifikojnë masën kufizuese të lirisë dhe nëse nevojat e sigurimit mund të garantohen me garanci të tjera ose masa alternative, duke vlerësuar në çdo rast proporcionalitetin e masës së caktuar në drejtim të përshtatshmërisë së saj (*shih vendimin nr. 86, datë 30.12.2024, të Gjykatës Kushtetuese*). Për rrjedhojë, pretendimet dhe argumentet e kërkuesit se masa e sigurimit ndaj tij ka humbur çdo bazë dhe objektivisht është e pamundur që ai të ndikojë në provat ose intimidimin e dëshmitarëve, pasi përgjatë periudhës maj – nëntor 2025, Prokuroria e Posaçme ka përmbyllur procedurat e hetimit dhe çështja është dërguar për gjyq (*shih paragrafin 20 të vendimit*), nuk mund të merren në shqyrtim, pasi Gjykata shqyrton vendimet gjyqësore për caktimin e masës dhe verifikimin e zbatimit të saj që janë objekt kundërshtimi i ankimit kushtetues të kërkuesit (që mbajnë datat 20.10.2024, 23.10.2024, 19.11.2024 dhe 27.2.2025) dhe që i referohen momentit faktik kur masa në fjalë është vlerësuar nga gjykatat e zakonshme dhe jo kohës së kaluar ose fakteve të ndodhura nga momenti i caktimit të masës deri në momentin e shqyrtimit kushtetues.

46. Kërkuesi ka pretenduar, ndër të tjera, cenimin e *së drejtës për t’u njoftuar për kufizimin e lirisë dhe për liri e siguri* në aspektin procedural, me argumentin se nuk është informuar për arsyet e arrestimit dhe natyrën e akuzës kundër tij, ka munguar komunikimi i akuzës, kujdesi shëndetësor, komunikimi me avokatin dhe familjarët e tij, si dhe urdhri i prokurorit për ekzekutimin e vendimit është ligjërisht i pavlefshëm, për shkak se është mbështetur në një ligj të shfuqizuar (*shih paragrafët 13.2. dhe 13.3. të vendimit*). Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, ka prapësuar se kërkuesi është njohur brenda një kohe të shkurtër me vendimin; çështja e pavlefshmërisë së urdhrit mund të shqyrtohet nga gjykatat e zakonshme; kërkuesi brenda 72 orëve ka dalë përpara

gjykatës, e cila ka vendosur vijimin e zbatimit të masës së sigurimit; atij i është siguruar takimi me mbrojtësin menjëherë, i cili ka nënshkruar procesverbalin; kufizimi i lirisë është bërë mbi një vendim gjyqësor që është detyrues i zbatueshëm (*shih paragrafët 14.2. dhe 14.3. të vendimit*). Ndërsa, subjekti tjetër i interesuar, Policia e Shtetit, ka prapësuar se kërkuesit përveç procesverbalit të ekzekutimit të vendimit penal dhe kontrollit personal i është dhënë në kohë edhe karta e të drejtave të personave të ndaluar dhe arrestuar, si dhe materialet i kanë kaluar Prokurorisë së Posaçme me shkresën e datës 21.10.2024 (*shih paragrafin 15.2. të vendimit*).

47. Në kuptim të neneve 28 dhe 42 të Kushtetutës, kujtdo që i hiqet liria ka të drejtën për t'u njoftuar menjëherë për shkaqet e kësaj mase dhe për akuzën që i bëhet.

48. Në rastin në shqyrtim, Gjykata vëren se Prokuroria e Posaçme në datën 20.10.2024 ka lëshuar urdhrin për ekzekutimin e vendimit për caktimin e masës së sigurimit ndaj kërkuesit, në përmbajtje të të cilit, ndër të tjera, është referuar neni 466 i KPP-së, ligji nr. 8331, datë 21.4.1998, "Për ekzekutimin e vendimeve penale", si dhe vendimi i GJKKO-së së Shkallë së Parë nr. 125/2024. Me ligjin nr. 79/2020, datë 25.6.2020, "Për ekzekutimin e vendimeve penale" është shfuqizuar ligji i vitit 1998 (*neni 80*). Ndërkohë, urdhri pasqyron të plotë dispozitivin e vendimit gjyqësor që do të vihej në ekzekutim dhe mënyrën e ekzekutimit. Gjithashtu, në datën 21.10.2024 (në të njëjtën ditë që kërkuesi është arrestuar) Prokuroria e Posaçme ka administruar nga Drejtoria e Përgjithshme e Policisë së Shtetit materialet procedurale për ekzekutimin e urdhrin për kërkuesin, ku gjendet letra e të drejtave të personit të arrestuar, procesverbali i ekzekutimit të masës, procesverbali i kontrollit personal dhe procesverbali për sekuestrimin e sendeve, të cilat janë nënshkruar rregullisht nga kërkuesi. Në analizë të këtyre fakteve, Gjykata evidenton se ndonëse referimi në ligjin e vitit 1998 është i pasaktë, kërkuesi nuk ka argumentuar konkretisht sesi kjo pasaktësi i ka sjellë atij pengesë në ushtrimin e të drejtave kushtetuese ose cenim të tyre. Nga ana tjetër, mangësitë procedurale lidhur me mungesën e kontrollit shëndetësor, mosnjoftimin në kohë të avokatit ose familjarëve, në thelb lidhen me (mos)veprimet e organeve ligjzbatuese (policisë), të cilat janë objekt verifikimi nga gjykata e zakonshme. Kurse argumentet e kërkuesit që lidhen me paqartësinë dhe dyshimet mbi akuzën do të analizohen në këndvështrim të cenimit të lirisë personale.

49. Gjithashtu, kërkuesi ka pretenduar edhe cenimin e *parimit të prezumimit të pafajësisë*, për shkak të sjelljes së gjykatave ndaj tij (*shih paragrafin 13.8.2. të vendimit*). Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, ka prapësuar se ky pretendim nuk qëndron, pasi gjykatat nuk e kanë zhvendosur barrën e provës te kërkuesi dhe nuk kanë nxjerrë prezumime fakti të paarsyeshme (*shih paragrafin 14.7.1. të vendimit*). Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se një nga aspektet e parimit të prezumimit të pafajësisë është edhe e drejta e individit për të mos u paraqitur si fajtor nga autoritetet publike, përfshirë edhe nga gjykata, përpara se fajësia e tij të jetë vërtetuar sipas ligjit me vendim gjyqësor përfundimtar (*shih vendimet nr. 12, datë 24.4.2018; nr. 68, datë 14.11.2016; nr. 8, datë 26.2.2015, të Gjykatës Kushtetuese*). Duke qenë se argumentet e kërkuesit në thelb kanë të bëjnë me (mos)ekzistencën e *dyshimit të arsyeshëm*, gjë e cila në këtë fazë ka sjellë vendosjen e masës shtrënguese "Arresti në burg", Gjykata çmon të analizojë edhe këto argumente në drejtim të cenimit të lirisë personale.

50. Për sa i përket pretendimit për cenimin e *lirisë personale* në aspektin substancial (*shih paragrafin 13.3. të vendimit*) kërkuesi e ka argumentuar në drejtim të standardit të dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova dhe të parimit të proporcionalitetit (*shih paragrafin 13.4. të vendimit*). Nga ana tjetër, kërkuesi ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në aspektet e së drejtës së aksesit dhe standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor, pikërisht në lidhje me lirinë personale të pretenduar si të shkelur. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka pohuar

se liria personale ka dy anë: atë substanciale, që garantohet nga neni 27 i Kushtetutës dhe atë procedurale, që garantohet nga neni 28 i lidhur me nenin 42 të Kushtetutës. Po kështu, Gjykata ka theksuar se në rastet e kontrollit të vendimeve që caktojnë masat e sigurimit personal, ajo i trajton pretendimet në ankimin kushtetues në drejtim të të drejtave substanciale, ndërsa pretendimet që kanë të bëjnë me të drejtën për proces të rregullt ligjor trajtohen si aspekte procedurale të së drejtës substanciale të pretenduar të cenuar. Në këtë kuptim, ajo ndalet në aspekte të veçanta të së drejtës për proces të rregullt ligjor, për sa ato mund të ndikojnë drejtpërdrejt në të drejtën substanciale në vetvete (*shih vendimet nr. 7, datë 28.1.2026; nr. 86, datë 30.12.2024; nr. 29, datë 16.4.2024, të Gjykatës Kushtetuese*). Nisur nga kjo premisë, Gjykata do të analizojë në themel pretendimet e kërkuarit për cenimin e lirisë personale si rezultat i shkeljes së *standardit të dyshimit të arsyeshëm* të bazuar në prova dhe *parimit të proporcionalitetit*, të garantuara nga nenet 17, 27 dhe 28 të Kushtetutës, të cilat janë me natyrë kushtetuese dhe hyjnë në juridiksionin e Gjykatës.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e lirisë personale

B.1.1. Në lidhje me standardin e dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova

51. Kërkuari ka pretenduar se në caktimin ndaj tij të masës së sigurimit nuk është respektuar standardi i dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova. Në aspektin substancial, arrestimi me burg nuk i përgjigjet situatës faktike dhe as nevojave që justifikuan fillimisht caktimin e kësaj mase dhe nuk merr në konsideratë personalitetin, statusin e tij, si dhe funksionet kushtetuese që ai ka ushtruar (*shih paragrafin 13.3. të vendimit*).

52. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, ka prapësuar se vlerësimi i rrezikut për shmangien nga drejtësia dhe i helmimit të provave është vlerësuar edhe nga rrethanat e faktit. Kufizimi i lirisë së kërkuarit është bërë mbi bazën e një vendimi gjyqësor, i cili vazhdon të jetë në fuqi dhe është detyrimisht i zbatueshëm (*shih paragrafin 14.3. të vendimit*).

53. Neni 27 i Kushtetutës parashikon se askujt nuk mund t'i hiqet liria, përveçse në rastet dhe sipas procedurave të parashikuara me ligj (*paragrafi 1*), ndërsa liria e personit mund të kufizohet kur ka dyshime të arsyeshme se ka kryer një vepër penale (*paragrafi 2, shkronja "c"*). Kurse neni 28 i Kushtetutës parashikon se personi, të cilit i është hequr liria sipas nenit 27, paragrafi 2, nënparagrafi c, duhet të dërgohet brenda 48 orëve përpara gjyqtarit, i cili vendos paraburgimin ose lirinë e tij jo më vonë se 48 orë nga çasti i marrjes së dokumenteve për shqyrtim (*paragrafi 2*) dhe se i paraburgosuri ka të drejtë të ankohet kundër vendimit të gjyqtarit (*paragrafi 3*).

54. Gjykata ka pohuar se qëllimi kryesor i nenit 27 të Kushtetutës është të parandalojë heqjen arbitrare ose të pajustificuar të lirisë, pasi e drejta për lirinë personale është e një rëndësie jetike për një "shoqëri demokratike". Kërkesa "dyshime të arsyeshme" për kryerjen e veprës penale që justifikon kufizimin e lirisë personale të individit, nënkupton ekzistencën e fakteve ose të informacioneve që arrijnë të bindin edhe një vëzhgues të jashtëm se personi i dyshuar mund të ketë kryer veprën penale, të cilat nuk është e nevojshme të jenë në të njëjtin nivel si ato për të cilat nevojitet ngritja e akuzës ose justifikimi i dënimit penal, që i përkasin një shkalle të mëvonshme të procesit të hetimit penal. Po sipas Gjykatës, në zbatim të delegimit të nenit 27 të Kushtetutës, rastet dhe procedurat e kufizimit të lirisë personale për shkak të veprave penale janë parashikuar nga KPP-ja, ku në rastin e caktimit të masës së sigurimit, neni 228, pika 1, i saj, në përputhje me nenin 27, pika 2, shkronja "c", të Kushtetutës, përcakton si kusht të domosdoshëm (*sine qua non*) ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova se individ ka kryer një vepër penale (*shih vendimet nr. 86, datë 30.12.2024; nr. 19, datë 21.3.2024; nr. 19, datë 4.4.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

55. Mosbërja e një hetimi të vërtetë nga ana e organeve të procedimit penal për faktet e çështjes, për të verifikuar nëse kufizimi i lirisë është bërë mbi bazën e një dyshimi të arsyeshëm, do të përbënte cenim të nenit 27 të Kushtetutës. Për të vlerësuar nëse është respektuar standardi i dyshimit të arsyeshëm që kërkohet për arrestimin e një individi, mbahet në konsideratë konteksti i përgjithshëm i fakteve të çështjes, duke përfshirë këtu edhe statusin/personalitetin e kërkuesit, kronologjinë e ngjarjeve, mënyrën në të cilën është kryer hetimi dhe sjelljen e organeve të procedimit penal (*shih vendimin nr. 19, datë 21.3.2024, të Gjykatës Kushtetuese*).

56. Referuar thelbit të argumenteve të parashtruara në ankimin kushtetues individual, në rastin në shqyrtim Gjykata vlerëson të analizojë faktin nëse gjykatat nëpërmjet arsyetimit të tyre kanë analizuar në mënyrë të mjaftueshme ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm dhe nëse kanë vlerësuar kriteret kushtetuese e ligjore për të respektuar garancitë për lirinë personale të kërkuesit.

57. Gjykata vëren se gjykata e shkallës së parë në vendimin për caktimin e masës së sigurimit personal ka argumentuar se ekziston dyshimi i arsyeshëm i bazuar në prova se kërkuesi në sajë të pozicionit të tij si ministër, Kryetar i Kuvendit dhe kryetar i partisë politike LSI ka konsumuar: i. elementet e figurës së veprës penale të korrupsionit pasiv të parashikuar nga neni 260 i KP-së në tre raste, pasi ka influencuar për të ndërmjetësuar lidhjen e dy kontratave dhe ndryshimin e një ligji në këmbim të përfitimeve financiare dhe materiale; ii. elementet e figurës së veprës penale të pastrimit të produkteve të veprës penale, të kryer në rrethana cilësuese, në bashkëpunim dhe më shumë se një herë, të parashikuar nga neni 287, paragrafi i dytë, i KP-së, pasi ka synuar të përfshijë në sistemin bankar, përmes trukut të marrjes së kredisë për investim në pasuri të paluajtshme, shuma të konsiderueshme monetare, pa burim të ligjshëm, të dyshuara si të prejardhura nga veprimtaria kriminale e korrupsionit; nëpërmjet nënshkrimit të kontratave të lobimit, marrjes së shërbimeve nga këto kontrata dhe financimit me shuma të konsiderueshme parash nga burime të pajustificuara të transferuara në bankat jashtë Shqipërisë nga llogari të padeklaruara prej tij dhe mosdeklarimi i shpenzimeve sipas ligjit në KQZ; iii. elementet e figurës së veprës penale të parashikuar nga neni 257/a, paragrafi i dytë, i KP-së, të kryer kryesisht në formën e deklarimit të rremë në rubrikën e shpenzimeve të deklarueshme, pasi nuk ka deklaruar në deklaratat e pasurisë shuma të konsiderueshme monetare të përdorura për shpenzime luksi dhe jetese, ndërkohë që dyshohet se ka qenë në pamundësi për t'i siguruar këto shuma nga burime të ligjshme (*shih faqet 152–157 të vendimin të GJKKO-së së Shkallës së Parë të datës 20.10.2024*).

58. Mbi të njëjtat argumente ka arsyetuar ajo gjykatë edhe kur ka vlerësuar vazhdimin e zbatimit të masës së sigurimit personal ndaj kërkuesit, pasi, sipas saj, në gjendjen që janë aktet ka rrethana që tregojnë se ekziston dyshimi i arsyeshëm i bazuar në prova. Sipas saj: (a) faktet penale për të cilat dyshohet kërkuesi parashikohen nga ligji si vepra penale; (b) në rastin konkret “dyshimi i arsyeshëm” nuk është i supozuar, por i bazuar në prova; (c) provat e grumbulluara deri në këtë fazë të procedimit janë të tilla që përmbushin elementet e anës objektive të figurave të veprave penale të parashikuara nga nenet 260 e 25, 287, paragrafi i dytë, dhe 257/a, paragrafi i dytë, të KP-së (*shih faqet 177–197 të vendimit të GJKKO-së së Shkallës së Parë të datës 23.10.2024*).

59. Në përgjigje të shkakut të ankimit të kërkuesit për mungesën e dyshimit të arsyeshëm, GJKKO-ja e Apelit është pajtuar tërësisht me konkluzionet e gjykatës së shkallës së parë dhe ka çmuar se provat e grumbulluara deri në këtë fazë të procedimit plotësojnë standardin provues të dyshimit të arsyeshëm për të dëshmuar ekzistencën e fakteve, veprat penale konkrete dhe elementet e nevojshme e të mjaftueshme që lidhin kërkuesin me faktet penale që atij i atribuohen, në kuptim të nenit 228, pika 1, të KPP-së (*shih faqet 141–174 të vendimit të GJKKO-së së Apelit*).

60. Standardi i dyshimit të arsyeshëm mbi bazën e provave është vlerësuar edhe nga Gjykata e Lartë, e cila ka argumentuar se masa e sigurimit personal në ngarkim të kërkuesit është caktuar

nga gjykata në kuadër të procedimit penal dhe se të dhënat, informacionet ose faktet objekt prove në këtë fazë të procedimit penal nuk kërkohen që të jenë në të njëjtin nivel provueshmërie me ato mbi të cilat bazohet vendimi i themelit që ka të bëjë me (pa)fajësinë e kërkuesit dhe gjatë të cilit do të formësohen edhe provat që kanë të bëjnë me të provuarit e akuzës penale. Sipas Gjykatës së Lartë, gjykatat e faktit kanë arsyetuar mjaftueshëm se provat e grumbulluara deri në këtë fazë të procedimit janë të tilla, në standardin provues të “dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova”, për të dëshmuar ekzistencën e fakteve, veprat penale konkrete dhe elementet e nevojshme dhe të mjaftueshme që lidhin kërkuesin me faktet penale që i atribuohen (*shih paragrafët 34–38 të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

61. Nga sa më lart, Gjykata vlerëson se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë arsyetuar veprimet ose mosveprimet të cilat kërkuesi dyshohet t’i ketë kryer në kuadër të elementeve të figurave të veprave penale të korrupsionit, pastrimit të parave dhe mosdeklarimit të pasurisë, të kryera disa herë dhe në bashkëpunim. Gjykatat e zakonshme kanë vënë theksin se në bazë të materialeve dhe provave të grumbulluara gjatë hetimit ekziston dyshimi i arsyeshëm që kërkuesi të ketë kryer veprat penale për të cilat dyshohet. Po kështu, gjykatat i kanë bazuar vendimet e tyre në të njëjtat fakte me ato të parashtruara nga organi i prokurorisë dhe mbi të njëjtin kualifikim penal të bërë prej tij. Nën këtë këndvështrim, kufizimi i lirisë personale të kërkuesit është vendosur me vendim gjyqësor, bazuar në dyshime të arsyeshme të mbështetura në prova për kryerjen nga ai të veprave penale për të cilat dyshohet dhe sipas procedurave të parashikuara nga ligji. Dyshimi konsiderohet i arsyeshëm për kufizimin e lirisë së tij personale, pasi është bazuar në fakte dhe informacione, të cilat u kanë krijuar bindjen gjykatave të zakonshme se ekziston një lidhje objektive midis personit të dyshuar dhe veprave penale për të cilat dyshohet.

62. Nisur nga këto premisa, Gjykata vlerëson se në çështjen penale ndaj kërkuesit ka fakte dhe informacione që arrijnë të bindin një vëzhgues të jashtëm se ai mund të ketë kryer veprat penale për të cilat dyshohet, ndaj nuk mund të arrihet në përfundimin se kufizimi i lirisë së tij është kryer në mungesë të dyshimit të arsyeshëm, në kuptim të nenit 27, paragrafi 2, shkronja “c”, të Kushtetutës dhe nenit 5, pika 1, shkronja “c”, të KEDNJ-së.

63. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkuesit për cenimin e lirisë personale me argumentin e mungesës së dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova është i pabazuar.

B.1.2. Në lidhje me parimin e proporcionalitetit

64. Kërkuesi ka pretenduar se masa e sigurimit “Arresti në burg” është më e rënda dhe duhet të përdoret vetëm kur masat më të lehta nuk janë të mjaftueshme, ndërkohë që asnjë nga gjykatat, përfshirë edhe Gjykatën e Lartë, nuk ka arsyetuar mjaftueshëm se përse nuk mund të aplikohet një masë më e lehtë. Gjykatat nuk mund të miratojnë automatikisht kërkesën e prokurorisë për masën shtrënguese të heqjes së lirisë, pa bazë ligjore dhe pa akuzë të saktë dhe vazhdimi i paraburgimit me arsyetim të pamjaftueshëm është joproporcional (*shih paragrafin 13.4. të vendimit*).

65. Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme, ka prapësuar se masa e sigurimit personal ka qenë proporcionale, duke marrë në konsideratë jo vetëm ato që janë cituar nga gjykatat në vendimet e kundërshtuara, masën e dënimit të parashikuar nga dispozitat, dënimin e pritshëm në rast se do të rezultojë fajtor, por edhe sjelljen e kërkuesit gjatë hetimit dhe në gjykimin përpara gjyqtarit të seancës paraprake (*shih paragrafin 14.4. të vendimit*).

66. Gjykata në jurisprudencën e saj në lidhje me caktimin e masës së sigurimit personal në drejtim të proporcionalitetit ka pohuar se ajo duhet të jetë në përpjesëtim me qëllimin legjitim të ndjekur dhe se arsytet e gjykatave për ta justifikuar atë duhet të jenë “relevante dhe të mjaftueshme”. Testi i proporcionalitetit të ndërhyrjes kërkon që masa të jetë e përshtatshme për të arritur funksionin mbrojtës ndaj qëllimit legjitim. Me fjalë të tjera, një kufizim është i

justifikueshëm vetëm për atë sa ndihmon në arritjen e qëllimit legjitim të synuar. Në drejtim të kriterit të proporcionalitetit të ndërhyrjes, Gjykata analizon aspektet e nevojës, të përshtatshmërisë dhe të ashpërsisë në raport me parashikimet e neneve 228, 229 e vijuese të KPP-së. Në bazë të parimit të subsidiaritetit, Gjykata bazohet në arsyetimin e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, duke qenë se u takon atyre që, përveç zbatimit të ligjit material dhe procedural penal, të mbajnë parasysh edhe jurisprudencën e Gjykatës dhe të GJEDNJ-së në lidhje me parimin e proporcionalitetit (*shih vendimet nr. 7, datë 28.1.2026; nr. 1, datë 17.1.2025; nr. 81, datë 21.11.2024, të Gjykatës Kushtetuese*).

67. KPP-ja, në nenin 228, pika 3, përcakton kushtet e veçanta, alternative, për vendosjen e masave të sigurimit personal dhe konkretisht: kur ekzistojnë shkaqe të rëndësishme që vënë në rrezik marrjen ose vërtetësinë e provës, bazuar në rrethana fakti që duhet të tregohen posaçërisht në arsyetimin e vendimit (*shkronja "a"*); kur i pandehuri është larguar ose ekziston rreziku që ai të largohet (*shkronja "b"*); kur për shkak të rrethanave të faktit dhe personalitetit të të pandehurit ka rrezik që ai të kryejë krime të rënda ose të të njëjtit lloj me atë për të cilin procedohet (*shkronja "c"*). Neni 229 përcakton kriteret e përgjithshme për caktimin e masave të sigurimit personal, duke parashikuar se gjykata mban parasysh përshtatshmërinë e secilës masë me shkallën e nevojave të sigurimit që duhen marrë në rastin konkret (*pika 1*) dhe ato duhet të jenë në raport me rëndësinë e faktit dhe me sanksionin që parashikohet për veprën penale konkrete. Në këtë rast mbahen parasysh vazhdimësia, përsëritja, si dhe rrethanat lehtësuese e rënduese të parashikuara nga KP-ja (*pika 2*). Kurse neni 230 përcakton kriteret e veçanta për caktimin e masës së arrestit në burg, duke parashikuar, ndër të tjera, se një masë e tillë mund të vendoset vetëm kur çdo masë tjetër është e papërshtatshme për shkak të rrezikshmërisë së veçantë të veprës dhe të pandehurit (*pika 1*).

68. Për sa më lart, Gjykata vlerëson të analizojë nëse gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, në caktimin e masës së sigurimit, kanë arsyetuar mjaftueshëm se masa e kufizimit ndaj kërkuesit ndihmon në arritjen e qëllimit legjitim të synuar. Për këtë qëllim, Gjykata do të mbajë në konsideratë kontekstin e fakteve të çështjes për të përcaktuar nëse masa e caktuar ndaj kërkuesit është e nevojshme dhe e arsyeshme dhe nëse është në përpjesëtim me shkakun ligjor për të cilin është vendosur, si dhe nëse çdo masë tjetër është e papërshtatshme.

69. Gjykata çmon të evidentojë arsyet e veçanta që gjykatat e zakonshme kanë parashtruar për justifikimin e masës shtrënguese ndaj kërkuesit përtej ekzistencës së dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova, si dhe për sa u përket argumenteve të tyre rreth nevojës dhe përshtatshmërisë së kësaj mase. Konkretisht, gjykata e shkallës së parë vendosjen e masës së sigurimit personal ndaj kërkuesit e ka lidhur vetëm me kushtin e parashikuar nga neni 228, pika 3, shkronja "a", i KPP-së, pra me ekzistencën e shkaqeve të rëndësishme që vënë në rrezik marrjen ose vërtetësinë e provës. Ajo ka vlerësuar se caktimi i një mase sigurimi personal me karakter shtrëngues ndaj kërkuesit është i domosdoshëm për të përmbushur nevojat e sigurimit bazuar në këto faktorë: i. ekzistencën e shkaqeve të rëndësishme që vënë në rrezik marrjen ose vërtetësinë e provës në funksion të hetimit të kësaj çështjeje; ii. se për faktin e ndodhur po zhvillohen hetime në drejtim të sqarimit të rrethanave të faktit dhe duke marrë në konsideratë jo vetëm pozicionin zyrtar që kërkuesi ka pasur (deputet, Kryetar i Kuvendit, disa herë ministër, Kryeministër dhe së fundmi President i Republikës), për shkak të marrëdhënieve të krijuara si rezultat i ushtrimit të këtyre funksioneve dhe influencave që mund të ketë te persona të tjerë ekziston mundësia që të ndërhyjë dhe të ndikojë në prishjen ose asgjësimin e provave, si dhe në krijimin e rrethanave që vështirësojnë mbledhjen e provave, që do të ndikonte në një hetim të mangët për sqarimin e plotë të faktit penal objekt gjykimi. Në këto kushte, sipas gjykatës, caktimi i një mase sigurimi personal me karakter

shtrengues është i domosdoshëm në plotësimin e nevojave të sigurimit që kërkon hetimi i këtij procedimi penal (*shih faqe 161 të vendimit të GJKKO-së së Shkallës së Parë të datës 20.10.2024*). Gjithashtu, sipas asaj gjykate, masa e sigurimit të arrestit në burg është më e përshtatshme në raport me rëndësinë e fakteve të kryera nga kërkuesi, si dhe masat e dënimit që parashikohen nga neni 260 i KP-së (4–12 vjet burgim), nga neni 287 i KP-së (7–15 vjet burgim) dhe nga neni 257/a, paragrafi i dytë, i KP-së (deri në 3 vjet burgim) (*shih faqe 161 të vendimit po aty*).

70. Lidhur me llojin e masës së sigurimit personal, gjykata e shkallës së parë ka arsyetuar se ndaj kërkuesit mbahen në konsideratë edhe cilësitë personale dhe kushtet individuale, të tilla si: i. gjendja ekonomike, shoqërore e familjare; ii. rrezikshmëria shoqërore e veprave penale për të cilat dyshohet, duke u nisur nga masa e dënimit që parashikon secila prej tyre; iii. mënyra e kryerjes së secilës prej tyre; iv. rrezikshmëria shoqërore e tij; v. fakti që personi nën hetim po hetohet për disa vepra penale të ndodhura në kohë të ndryshme dhe disa herë, si dhe përbërja e gjendjes familjare të tij (*shih faqe 163 të vendimit, po aty*).

71. Po kështu, në vendimin për vazhdimin e zbatimit të masës “Arresti në burg”, gjykata e shkallës së parë ka konfirmuar se nuk rezulton asnjë nga rastet e parashikuara në nenin 230, pika 2, të KPP-së për ndalimin ligjor të vendosjes dhe vazhdimin të një mase të tillë nga gjykata (*shih faqe 198 të vendimit të GJKKO-së së Shkallës së Parë të datës 23.10.2024*).

72. Në të njëjtën linjë me qëndrimin e gjykatës së shkallës së parë ka arsyetuar edhe gjykata e apelit, e cila ka vlerësuar se ndryshe nga sa parashtrohet në shkaqet e ankimit të kërkuesit, caktimi i masës së sigurimit personal me karakter shtrengues është i lidhur vetëm me ekzistencën e shkaqeve të rëndësishme që vënë në rrezik marrjen ose vërtetësinë e provës. Sipas gjykatës së apelit, në rastin konkret evidentohet prania e rrethanave, se: i. ka rrezik eminent që liria e pakushtëzuar mund të helmojë provat ose mund të riskojë gjetjen dhe fiksimin e gjendjes natyrore të tyre; ii. kërkuesi, për shkak të funksioneve që ka ose ka pasur, mund të ushtrojë influencën për të ndikuar në procesin e marrjes dhe të vërtetësisë së provave të ndryshme nga ato dokumentare, sikurse janë pyetja e personave që kanë dijeni për faktet objekt hetimi, duke qenë se po hetohet për disa vepra penale; iii. pushteti dhe lidhjet që kërkuesi ka krijuar për shkak të funksioneve që ka pasur ose pozitës së tij në shoqëri krijojnë mundësi praktike të paligjshme për të ndikuar te dëshmitarët potencialë të faktit penal dhe gjithashtu edhe te subjektet e tjera publike, me qëllim “helmimin e provës” për të lehtësuar pozitën e tij në raport me procedimin (*shih faqet 174–175 të vendimit të GJKKO-së së Apelit*).

73. Po kështu, gjykata e apelit ka arsyetuar se për kushtet legjitimuese të aplikimit të masave të sigurimit ligjvënësi parashikon në nenin 232 të KPP-së një listë taksative të masave të sigurimit, ndërmjet të cilave gjykata duhet të zgjedhë, sipas kriterëve të përshtatshmërisë dhe proporcionalitetit (neni 229, pika 1, i KPP-së). Të dyja parimet referojnë në shkallën e nevojave të sigurimit (vlerësimin e përshtatshmërisë) dhe rëndësinë e veprës penale dhe të sanksionit që parashikohet për të (vlerësimi i proporcionalitetit). Po kështu, në vlerësimin e përshtatshmërisë së masës mbahen parasysh edhe rrethanat që lidhen me personalitetin e të hetuarit, vazhdimësia dhe përsëritja, si dhe rrethanat lehtësuese e rënduese të parashikuara nga KP-ja. Sipas asaj gjykate, duke pasur parasysh rëndësinë e fakteve që i janë atribuar kërkuesit, përmasat e implikimit, rolin që ka pasur në kryerjen e veprimeve të paligjshme, për të cilat tashmë dyshohet, rrethanat e kryerjes së veprave penale, në caktimin e masës së sigurimit, vlerësohet përshtatshmëria e llojit të masës shtrenguese me nevojat e sigurimit, edhe se çdo masë tjetër është e papërshtatshme për t’u vendosur ndaj kërkuesit, sepse rrezikshmëria e tij dhe e veprave penale është e një shkalle të lartë (*shih faqe 176 të vendimit, po aty*).

74. Përveç sa më sipër, GJKKO-ja e Apelit ka evidentuar se megjithëse kërkuesi ka qenë gjithmonë bashkëpunues dhe në dispozicion të organit të ndjekjes penale sa herë që është thirrur prej këtij të fundit, sërish ekziston rreziku i “helmimit të provës”, sipas parashikimit të pikës 3, shkronja “a”, të nenit 228 të KPP-së, rrezik ky që është dinamik. Prokuroria e Posaçme duhet të tregojë diligjencën dhe shpejtësinë e duhur për marrjen e provave dhe të informojë gjykatën për hetimet e kryera dhe aktualitetin e nevojave të sigurimit sipas parashikimit të pikës 6 të nenit 246 të KPP-së. Lidhur me statusin e kërkuesit (referuar standardeve ndërkombëtare të ndjekura ndaj presidentëve dhe kryeministrave të vendeve të tjera), gjykata e apelit ka vlerësuar se masat e sigurimit janë individuale dhe vendosen në raport me kushtet dhe kriteret që ekzistojnë në rastin konkret. Po ashtu, edhe lidhur me faktin se ndaj të dyshuarve të tjerë që janë nën të njëjtin hetim gjykata e apelit ka argumentuar se përzgjedhja e masave të sigurimit vlerësohet mbi ekzistencën e rrethanave personale që lidhen me gjendjen shëndetësore, masat janë individuale, rastet nuk janë identike dhe mbi kërkuesin rëndon dyshimi për kryerjen e veprës penale të korrupsionit pasiv në tre raste dhe të veprës penale të pastrimit të parave në dy raste (*shih faqet 177–178 të vendimit, po aty*).

75. Këto argumente janë gjetur të bazuara nga Gjykata e Lartë, e cila ka vlerësuar se lidhur me kriteret që kanë të bëjnë me përshtatshmërinë dhe proporcionalitetin e masave të sigurimit, GJKKO-ja e Apelit ka marrë në shqyrtim gjerësisht pretendimet e kërkuesit dhe u ka kthyer përgjigje të arsyetuara atyre në përputhje me objektin e shqyrtuar, që nuk lidhet me një gjykim themelor, por me zgjidhjen e një kërkesë për caktimin e një mase siguri gjatë hetimeve paraprake të procedimit objekt gjykimi. Sipas Gjykatës së Lartë, masat e sigurimit janë individuale dhe vendosen në raport me kushtet dhe kriteret që ekzistojnë në rastin konkret. Po kështu, Gjykata e Lartë ka evidentuar se gjykatat kanë arsyetuar mjaftueshëm nevojën e vazhdimin të zbatimit të masës së sigurimit personal, ndaj shkaqet e ngritura në rekurs nga kërkuesi nuk e cenojnë vendimmarrjen e gjykatës së apelit (*shih paragrafët 39–44 dhe 49–50 të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

76. Gjykata eidenton se gjykatat e zakonshme nuk e kanë justifikuar caktimin dhe vazhdimin e masës së sigurimit personal të arrestit në burg të kërkuesit vetëm mbi ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm se ai ka kryer veprat penale, por kanë dhënë edhe arsye të tjera të veçanta, të tilla si rreziku i marrjes dhe helmimit të provave, arsye këto të përshtatshme dhe të mjaftueshme në aspektin kushtetues dhe konventor për justifikimin e vazhdimin të paraburgimit të një individi. Argumentimi i gjykatave në këtë drejtim nuk është abstrakt, ato kanë listuar në mënyrë të detajuar dhe të zgjeruar në pjesën më të konsiderueshme të arsyetimit të tyre burimet e provave që kanë shërbyer për krijimin e dyshimit të arsyeshëm, prova të cilat mund të “helmohen” nga përpjekjet e të pandehurit për dëmtimin e provueshmërisë së tyre (*shih faqet 3–151 të vendimit të GJKKO-së së Shkallës së Parë të datës 20.10.2024*). Gjykatat e zakonshme kanë shpjeguar në mënyrë konkrete, të mjaftueshme dhe të arsyeshme mbi rrezikun e helmimit dhe prishjes së provave nëse kërkuesi do të ishte i lirë, duke evidentuar rrezikshmërinë e veprave penale, rrethanat cilësuese të kryerjes së tyre, si dhe kompleksitetin e hetimit për shkak të statusit dhe pushtetit të kërkuesit në shoqëri, të atilla që mund të krijojnë mundësi praktike të paligjshme për të ndikuar te dëshmitarët, por edhe te subjektet e tjera publike, me qëllim helmimin e provave.

77. Po kështu, Gjykata vë në dukje se gjykatat e zakonshme kanë parashtruar mjaftueshëm argumente edhe në drejtim të përshtatshmërisë së masës “Arresti në burg” të kërkuesit dhe përfundimi i tyre se çdo masë tjetër nuk është e përshtatshme nuk duket e paarsyeshme në raport me nevojat e sigurimit që janë evidentuar në rastin konkret. Për rrjedhojë, urdhërimi i gjykatave të zakonshme për masën shtrënguese ndaj kërkuesit është i justifikuar mbi tregues specifikë të një

kërkese të vërtetë të interesit publik, e cila, pavarësisht nga prezumimi i pafajësisë së tij, tejkalon rregullin e respektimit të lirisë personale të përcaktuar në nenin 27 të Kushtetutës dhe nenin 5 të KEDNJ-së.

78. Në këtë kontekst, për qëllime të vlerësimit të parimit të proporcionalitetit në caktimin e masës së sigurimit personal ndaj kërkuesit, Gjykata çmon se caktimi i masës së sigurimit personal “Arresti në burg” nuk është në raport të zhdrejtë me qëllimin legjitim të mbarëvajtjes së procedimit penal dhe mbajtjes së tij në paraburgim në dispozicion të organit procedues, duke rezultuar në përshtatje me nevojat e sigurimit dhe me rëndësinë e fakteve penale për të cilat ai dyshohet, si dhe sanksionin që parashikohet nga ligji për veprat penale përkatëse. Ky përfundim bazohet në arsyetimin e vendimeve të gjykatave të zakonshme, të cilat i kanë dhënë përgjigje shteruese kërkuesit lidhur me nevojën, domosdoshmërinë dhe llojin e masës së sigurimit personal, atë të “Arresti në burg” në kontekstin e rrethanave të çështjes konkrete dhe sipas rregullave specifike të KPP-së. Po kështu, për sa i takon kundërshtimit nga ana e kërkuesit të termave të përdorur në vendimet gjyqësore, sikurse ai “recidivist”, Gjykata çmon se nuk kanë ndonjë rëndësi të atillë sa të kenë ndikuar në vendimmarrjen e tyre ose t’i bëjë vendimet të cenueshme vetëm për këtë shkak.

79. Nga sa më lart, Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkuesit për kufizimin e lirisë personale për shkak të caktimit dhe zbatimit të masës së sigurimit personal “Arresti në burg” janë të pabazuara. Për sa kohë që masa e sigurimit personal ndaj kërkuesit është vendosur për një qëllim të ligjshëm, garantimin e mbarëvajtjes së procesit penal në ngarkim të tij, ajo nuk është joproporcionale në kontekstin e rrethanave të çështjes dhe nevojave të sigurimit, si dhe është në përputhje me rregullat procedurale të KPP-së për caktimin e saj, për rrjedhojë pretendimi i kërkuesit për cenimin e lirisë personale është i pabazuar.

80. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimet e kërkuesit janë të pabazuara, sipas arsyesimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa rrëzohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe nenit 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, me shumicë votash,

VENDOSI:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 8.4.2026.

Shpallur më 11.6.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Genti Ibrahim, Ilir Toska, Sandër Beci, Asim Vokshi

Anëtare pjesërisht kundër: Marsida Xhaferllari, Marjana Semini

Anëtare kundër: Sonila Bejtja

MENDIM PAKICE

1. Në gjykimin kushtetues të çështjes që i përket kërkuessit Ilir Metaj, me objekt shfuqizimin si antikushtetuese të vendimeve gjyqësore për caktimin dhe vazhdimin e masës së sigurimit personal të arrestit në burg, ne, gjyqtaret Marsida Xhaferllari dhe Marjana Semini, jemi kundër vendimit të shumicës për rrëzimin e kërkesës, pasi vlerësojmë se kërkesa për pretendimin që lidhej me cenimin e ndalimit të trajtimit poshtërues, sipas nenit 25 të Kushtetutës, ishte e bazuar. Në mbështetje të nenit 132, pika 3, të Kushtetutës dhe nenit 72, pika 8, të Ligjit Organik të Gjykatës, që parashikojnë publikimin e mendimit të pakicës së bashku me vendimin përfundimtar, parashitrojmë qëndrimin tonë kundër.

2. Shumica nuk e ka marrë në shqyrtim këtë pretendim të kërkuessit, me arsyetimin se ai nuk ka shteruar ende në substancë mjetet juridike në dispozicion dhe se nuk rezulton që këto mjete të jenë në mënyrë të dukshme të paefektshme ose të papërshtatshme. Sipas shumicës, pretendimi lidhet me veprimet konkrete të punonjësve të policisë gjatë ekzekutimit të masës së sigurimit personal, të cilat kërkojnë verifikim faktik nga autoritetet kompetente dhe nuk mund të vlerësohen drejtpërdrejt nga Gjykata pa u shteruar më parë mjetet juridike efektive në dispozicion. Në këtë drejtim, shumica ka theksuar se ligjshmëria e veprimeve të punonjësve të policisë gjatë arrestimit nuk ka qenë objekt i drejtpërdrejtë i shqyrtimit nga gjykata e zakonshme, ndërkohë që edhe Gjykata e Lartë ka evidentuar se këto pretendime mund të trajtohen përmes një kallëzimi penal ndaj punonjësve të policisë (*shih paragrafin 32 të vendimit*).

3. Lidhur me shterimin e mjeteve juridike në dispozicion të kërkuessit, shumica ka identifikuar dy të tilla. Së pari, procedimi penal i vënë në lëvizje nga vetë kërkuessi përmes kallëzimit penal, për të cilin ka vlerësuar se nga aktet nuk rezulton dhe as kërkuessi nuk ka provuar se është thjesht formal, dukshëm i pafrytshëm, i paefektshëm ose i papërshtatshëm për të trajtuar në substancë pretendimin e tij sipas nenit 25 të Kushtetutës dhe nenit 3 të KEDNJ-së. Së dyti, padia civile për dëmshpërblim për pasojat e shkaktuara nga aktet, veprimet ose mosveprimet e paligjshme të organeve shtetërore, të garantuar nga neni 44 i Kushtetutës dhe ligji nr. 8510/1999. Edhe në lidhje me këtë mjet, shumica ka vlerësuar se kërkuessi nuk ka provuar as përdorimin e tij dhe as se ai është dukshëm i pafrytshëm ose i paefektshëm. Në fund, shumica ka çmuar se raporti dhe rekomandimet e Avokatit të Popullit, megjithëse dokumentojnë rrethanat e arrestimit të kërkuessit, nuk mund të zëvendësojnë hetimin penal që vijon të zhvillohet (*shih paragrafët 34–35 të vendimit*).

4. Nuk pajtohemi me këtë vlerësim, pasi çmojmë se ai mbështetet në një qasje tepër formaliste, e cila rrezikon ta shndërrojë të drejtën themelore për të mos iu nënshtuar trajtimit poshtërues në një garanci iluzore dhe joefektive. Duke kërkuar nga kërkuessi që, përpara se pretendimi i tij të shqyrtohet në plan kushtetues, të ndjekë dhe të përfundojë procedura të tjera me objekt dhe qëllim të ndryshëm, të cilat në vetvete sjellin vonesa të konsiderueshme deri në konstatimin e mundshëm të shkeljes, shumica vendos mbi të një barrë të tepruar dhe joproporcionale. Njëkohësisht, ajo rrezikon ta zhveshë nga efektiviteti praktik mbrojtjen kushtetuese ndaj trajtimit çnjerëzor ose poshtërues, duke e kthyer atë në një garanci thjesht teorike. Një qasje e tillë nuk pajtohet me natyrën dhe rëndësinë e të drejtave të mbrojtura nga nenet 25 dhe 28 të Kushtetutës. Shkëputja artificiale e këtij pretendimi nga procedura e caktimit dhe e ekzekutimit të masës së arrestit në burg nuk është në përputhje me thelbin e garancisë së *habeas corpus*, të sanksionuar në nenin 28, pika 2, të Kushtetutës, sipas të cilit kushdo që privohet nga liria ka të drejtë të dërgohet brenda 48 orëve përpara gjyqtarit, i cili vendos për ligjshmërinë e arrestimit. Kjo garanci nuk kufizohet vetëm në verifikimin formal të bazës ligjore të privimit nga liria, por përfshin edhe shqyrtimin e rrethanave konkrete në të cilat arrestimi është kryer, veçanërisht kur ngrihen pretendime të besueshme për cenim të dinjitetit njerëzor.

5. Qasja e shumicës rrezikon ta vonojë mbrojtjen kushtetuese deri në atë masë sa ta zhveshë atë nga efektiviteti praktik dhe ta kthejë në një garanci thjesht teorike dhe duke e shtyrë situatën konkrete *quasi* në kufijtë e pamundësisë për t'u mbrojtur nga kjo shkelje. Për më tepër, ajo nuk pajtohet me kërkesat që burojnë nga neni 25 i Kushtetutës dhe neni 3 i KEDNJ-së, të cilat kërkojnë që pretendimet e besueshme për trajtim çnjerëzor ose poshtërues të trajtohen me prioritet dhe pa vonesa që mund të kompromentojnë efektivitetin e mbrojtjes së garantuar. Kërkesa për ta shtyrë shqyrtimin e këtyre pretendimeve deri në përfundimin e procedurave të tjera, të cilat, siç u verifikua në gjykim, janë dukshëm në vonesë, rrezikon të cenojë vetë efektivitetin e mbrojtjes që këto dispozita synojnë të garantojnë. Për këto arsye, vlerësojmë se pretendimi i kërkuarit nuk duhet të shmangej për arsye formale, por duhet të shqyrtohet në themel, siç parashtrohet në vijim.

6. Neni 25 i Kushtetutës parashikon se askush nuk mund t'i nënshtrohet, ndër të tjera, trajtimit poshtërues. Sipas nenit 175, pika 1, të Kushtetutës, kjo e drejtë nuk mund të kufizohet as gjatë gjendjes së luftës ose gjendjes së jashtëzakonshme, që do të thotë se kjo e drejtë themelore ka karakter absolut.

7. Ndalimi për t'iu nënshtrouar trajtimit poshtërues garantohet shprehimisht edhe në një numër aktesh ndërkombëtare që mbrojnë të drejtat dhe liritë themelore të njeriut. Kështu, neni 3 i KEDNJ-së e ndalon në mënyrë absolute atë, pavarësisht sjelljes së personit të përfshirë. Neni 5 i Deklaratës Universale për të Drejtat e Njeriut dhe neni 7 i Paktit Ndërkombëtar për të Drejtat Civile dhe Politike gjithashtu përcaktojnë se askush nuk duhet t'i nënshtrohet, ndër të tjera, trajtimeve poshtëruese. Neni 16 i Konventës kundër Torturës dhe Trajtimeve a Dënimeve të Tjera Mizore, Çnjerëzore ose Poshtëruese detyron çdo shtet palë të parandalojë në territorin dhe juridiksionin e tij veprime që përbëjnë, ndër të tjera, trajtime poshtëruese që janë kryer nga një person zyrtar ose nga çdo person tjetër që vepron me titull zyrtar, ose me nxitjen e tij, ose me miratimin e tij të shprehur ose të heshtur.

8. Mbi bazën e këtij kuadri normativ, për shqyrtimin në themel të pretendimit të kërkuarit duhet të ishin verifikuar rrethanat e arrestimit të tij, duke analizuar, në aspektin substancial, nëse ai i ishte nënshtrouar trajtimit poshtërues dhe, në aspektin procedural, nëse hetimi i pretendimit për trajtim poshtërues ishte i shpejtë dhe efikas.

9. Në lidhje me *aspektin substancial*, GJEDNJ-ja ka pranuar se konsiderohet trajtim “poshtërues” kur poshtëron ose përçmon një individ, duke treguar mungesë respekti për dinjitetin e tij njerëzor, ose duke zvogëluar dinjitetin e tij njerëzor, ose kur ngjall ndjenja frike, ankthi apo inferioritet të aftë për të thyer rezistencën morale dhe fizike të një individi. Mund të mjaftojë që viktimi të poshtërohet në sytë e tij, edhe nëse jo në sytë e të tjerëve (*shih Gäfgen kundër Gjermanisë [DhM], datë 1.6.2010, § 89; Ilaşcu dhe të tjerë kundër Moldavisë dhe Rusisë [DhM], datë 8.7.2004, § 425; M.S.S. kundër Belgjikës dhe Greqisë [DhM], datë 21.1.2011, § 220*).

10. Në një shoqëri demokratike keqtrajtimi nuk është kurrë përgjigjja e duhur ndaj problemeve me të cilat përballen autoritetet. Policia, në mënyrë të veçantë, duhet “të mos shkaktojë, nxisë ose tolerojë asnjë akt torture ose trajtimi apo dënimi çnjerëzor, ose degradues në asnjë rrethanë” (*Kodi Evropian i Etikës Policore, § 36*).

11. Ndërsa në lidhje me *aspektin procedural*, Gjykata, bazuar në nenin 25 të Kushtetutës, duke pohuar se çdo trajtim poshtërues është i ndaluar, ka evidentuar se është detyrë e shtetit të ofrojë për këdo mbrojtje nëpërmjet legjislacionit dhe masave të tjera që mund të konsiderohen të nevojshme kundër veprimeve të ndaluara, pavarësisht nëse shkaktohen nga njerëz që veprojnë në kapacitet zyrtar (*shih vendimin nr. 3, datë 11.2.2004, të Gjykatës Kushtetuese*). GJEDNJ-ja ka theksuar se ndalimi i përgjithshëm i trajtimit poshtërues nga agjentët e shtetit në mënyrë të veçantë do të ishte joefektiv në praktikë në qoftë se nuk do të ekzistonte procedura për hetimin e

keqtrajtimin të pretenduar të personave të mbajtur prej tyre. Kështu, duke pasur parasysh detyrën e përgjithshme të shtetit, parashikimi i nenit 3 të KEDNJ-së kërkon se duhet të ketë një formë hetimi zyrtar efektiv kur një individ bën një konstatim të besueshëm që ai ka pësuar trajtim që shkel këtë nen. Qëllimi thelbësor i një hetimi të tillë është të sigurojë zbatimin efektiv të ligjeve vendase që ndalojnë trajtimin poshtërues në çështje ku përfshihen agjentët ose organet e shtetit, si dhe të garantojë llogaridhënien e tyre për keqtrajtimin e ndodhur nën përgjegjësinë e tyre (*shih Bouyid kundër Belgjikës [DhM], datë 28.9.2015, §§ 115–123*).

12. Duke iu kthyer rastit në shqyrtim, fillimisht duhet evidentuar se kërkuesi ka filluar jetën politike që prej vitit 1990. Ai ka mbajtur pozicione drejtuese në parti politike (nënkryetar partie, themelues dhe kryetar i një partie tjetër politike), funksione shumë të larta politike në organet e pushtetit ekzekutiv dhe ligjvënës (Kryeministër, ministër, deputet dhe Kryetar i Kuvendit) dhe është zgjedhur edhe President i Republikës. Kërkuesi ka ushtruar rol aktiv në jetën politike dhe shoqërore të vendit. Ndërkohë, pas përfundimit të mandatit të tij si President i Republikës në vitin 2022, kërkuesi ka vazhduar jetën politike si drejtues i një partie politike në opozitë me shumicën qeverisëse.

13. Në këtë kontekst, nga të dhënat e administruara në dosje, nuk rezulton që kërkuesi të ketë shfaqur sjellje të dhunshme, prirje agresive ose rrezikshmëri që do të justifikonte trajtimin e tij si person me potencial për rezistencë të dhunshme gjatë arrestimit. Ky përfundim lidhet natyrshëm me profilin publik dhe institucional të kërkuesit dhe forcon argumentin se autoritetet nuk kishin bazë të dukshme për ta trajtuar atë si subjekt me rrezik të shtuar dhune.

14. Prokuroria e Posaçme, bazuar në disa kallëzime penale (të paraqitura në vitet 2018 dhe 2022), ka filluar procedimin penal, duke ngritur dyshimet se kërkuesi ka kryer veprat penale “Korrupsioni pasiv i funksionarëve të lartë shtetërorë ose i të zgjedhurve vendorë”; “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose i veprimtarisë kriminale” dhe “Refuzimi për deklaram, mosdeklarimi, fshehja ose deklarimi i rremë i pasurive, interesave privatë të personave të zgjedhur dhe nëpunësve publike ose i çdo personi tjetër që ka detyrimin ligjor për deklaram”, të parashikuara nga nenet 260 e 25, 287, paragrafi i dytë, dhe 257/a, paragrafi i dytë, të KP-së. Duke pasur parasysh natyrën e veprave penale për të cilat ai hetohej, si dhe mungesën e çdo elementi konkret që të tregonte prirje për sjellje të dhunshme, nuk rezulton që kërkuesi të paraqiste rrezikshmëri të tillë që të justifikonte trajtimin e tij si person i dhunshëm.

15. Gjatë hetimeve paraprake, me kërkesë të Prokurorisë së Posaçme, GJKKO-ja e Shkallës së Parë në datën 20.10.2024 ka caktuar ndaj kërkuesit masën e sigurimit të arrestit në burg. Masa e sigurimit është ekzekutuar të nesërmen, më 21.10.2024, rreth orës 13:00, në një kryqëzim rrugësh me trafik të rënduar në hyrje të qytetit të Tiranës. Vendi dhe koha e ekzekutimit të masës së sigurimit nuk ngrenë dyshime për ekzistencën e ndonjë rreziku dhune ndaj punonjësve të policisë.

16. Automjeti me të cilin lëvizte kërkuesi është bllokuar nga disa automjete private, pa shenja identifikuese dhe pa asnjë mbishkrim policor dhe është rrethuar nga shumë persona të armatosur dhe me maska, të veshur me uniforma të zeza, pa logo, pa distinktivë ose shenja dalluese. Kërkuesi është nxjerrë forcërisht nga automjeti në të cilin udhëtonte dhe në mënyrë të dhunshme është detyruar të hipte në një nga automjetet private që i bllokuan rrugën. Mënyra dhe veprimet e kryera gjatë momentit të ekzekutimit të masës janë filmuar dhe janë publikuar menjëherë me anë të transmetimit pothuajse në të gjitha mediat televizive duke tërhequr vëmendje të gjerë publike, me fokus te personaliteti dhe detyrat e larta që kërkuesi kishte ushtruar. Këto rrethana janë tregues se veprimtaria e punonjësve të Policisë së Shtetit është ushtruar me qëllim për të përçmuar kërkuesin publikisht, duke zvogëluar dinjitetin e tij njerëzor dhe duke i ngjallur atij inferioritet dhe frikë për të thyer rezistencën morale dhe fizike.

17. Ndërkohë, nisur nga transmetimi i gjerë televiziv i rrethanave të arrestimit të kërkuesit, Avokati i Popullit me nismën e tij ka kryer hetim administrativ të veprimtarisë së punonjësve të policisë, që është finalizuar me raportin e datës 7.8.2025. Sipas raportit, veprimet në terren për gjetjen, ndalimin dhe shoqërimin e tij u kryen nga punonjësit e Policisë së Drejtorisë së Forcës së Posaçme Operacionale, pa pasur të pranishëm oficerë të BKH-së (struktura e Prokurorisë së Posaçme). Po kështu, sipas raportit, kërkuesi është ndaluar nga një numër i konsiderueshëm punonjësish policie të veshur me uniformë, me maska në fytyrë dhe të armatosur, të shoqëruar me automjete civile, të cilët kanë komunikuar dhe debatuar midis tyre, kanë nxjerrë forcërisht kërkuesin nga mjeti i tij dhe e kanë shoqëruar në mjediset e policisë. Në analizën e gjetjeve, Avokati i Popullit ka evidentuar, se: i. nuk është argumentuar pse ndalimi dhe arrestimi i kërkuesit është cilësuar si operacion special dhe pse ai paraqiste rrezikshmëri të lartë shoqërore për përfshirjen e Forcës Speciale Operacionale. Gjatë kohës që kanë nisur hetimet dhe është kërkuar paraqitja e tij në Prokurorinë e Posaçme, ai është paraqitur vullnetarisht kur është thirrur, sikurse është pasqyruar edhe në media; ii. punonjësit e policisë nuk kanë qenë të pajisur me kamera trupi për të bërë të mundur dokumentimin e veprimeve të tyre gjatë ndalimit të kërkuesit dhe komunikimin me të (policia ka informuar se nuk ka parashikime nënligjore për këtë qëllim, si dhe ka pasur probleme për ruajtjen dhe mirëmbajtjen e këtyre kamerave); iii. Policia e Shtetit nuk ka sqaruar se cilat kanë qenë mjetet e identifikimit të punonjësve të policisë që kanë kryer shoqërimin, si dhe nuk kanë dhënë shkaqet dhe arsyet e shoqërimit të kërkuesit të prangosur, dhe se ky fakt nuk rezulton të jetë pasqyruar në regjistrat përkatës e të jetë mbajtur dokumentacioni i parashikuar; (iv) Policia e Shtetit nuk disponon dhe nuk ka vënë në dispozicion të Avokatit të Popullit kopje të dokumentacionit të mbajtur për shoqërimin e kërkuesit dhe nuk ka argumentuar se cila ka qenë domosdoshmëria e rrethimit të tij nga forcat e shumta të policisë, ose përse forcat e policisë që kanë kryer shoqërimin kanë qenë me maska dhe me jelekë ku vetëm në pjesën e pasme shkruhej “Policia”, ndërkohë që në pjesën e përparme nuk rezulton të ketë numër identifikimi dhe shenja dalluese, si edhe automjetet e policisë nuk kanë qenë të pajisura me stema dhe logot përkatëse; (v) kërkuesi është tërhequr forcërisht (sipas pamjeve filmike) dhe momenti i ndalimit të ish-Kryetarit të Kuvendit dhe ish-Presidentit e kryetarit të një nga partitë politike opozitare nuk i plotëson kushtet e trajtimit dinjitoz. Po kështu, edhe përdorimi i prangave brenda ambienteve të policisë përbën trajtim denigruar.

18. Në datën 23.10.2024 kërkuesi është marrë në pyetje nga GJKKO-ja e Shkallës së Parë, e cila ka verifikuar kushtet dhe kriteret e caktimit të masës së sigurimit, si dhe nevojat e sigurimit, duke vlerësuar në përfundim vijimin e masës së sigurimit të arrestit në burg. Ndonëse kërkuesi ka paraqitur ankim, masa e sigurimit të arrestit në burg është miratuar nga GJKKO-ja e Apelit në datën 19.11.2024, ndërsa Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit në datën 27.2.2025.

19. Përgjatë gjithë procedurave gjyqësore kërkuesi ka pretenduar përpara gjykatave të zakonshme se ekzekutimi i masës ka qenë i dhunshëm deri në masën e poshtërimit, denigrimit dhe trajtimit çnjerëzor, duke sjellë, për pasojë, cenimin e së drejtës së garantuar nga neni 25 i Kushtetutës dhe neni 3 i KEDNJ-së.

20. GJKKO-ja e Shkallës së Parë, në vendimin e datës 23.10.2024, është shprehur se ajo ka për detyrë të marrë në pyetje të arrestuarin, si dhe të verifikojë kushtet e zbatimit të masës së sigurimit dhe nevojave të saj. Sipas saj, pavarësisht se pjesë e këtij gjykimi është verifikimi i kushteve të zbatimit të arrestit dhe nevojave të sigurimit, nisur nga kërkesa e prokurorit dhe pretendimeve të personave nën hetim, ajo do të analizojë kushtin e rëndësishëm për caktimin e masës, atë të dyshimit të arsyeshëm në raport me personat nën hetim (*shih faqet 176 – 177 të vendimit të GJKKO-së së Shkallës së Parë*).

21. Edhe GJKKO-ja e Apelit nuk e ka marrë në shqyrtim pretendimin për trajtimin poshtërues, me arsyetimin se veprimtaria e Policisë së Shtetit për ekzekutimin e masës së sigurimit nuk kishte qenë objekt shqyrtimi dhe vlerësimi nga GJKKO-ja e Shkallës së Parë, ndaj nuk mund të kontrollohej as prej saj. Po kështu, ajo gjykatë nuk ka shqyrtuar as pretendimet mbi paligjshmërinë e urdhrit të prokurorit për ekzekutimin e masës së sigurimit, duke u shprehur se ato pretendime nuk ndikonin në vendimmarrjen për caktimin dhe vazhdimin e arrestit në burg (*shih faqet 136–138 të vendimit të GJKKO-së së Apelit*).

22. Ndërsa Gjykata e Lartë ka vënë në dukje se pretendimet ndaj veprimeve të kryera nga agjentët e policisë, të cilët vepruan në bazë të ligjit për ekzekutimin e vendimeve penale dhe të urdhrit të prokurorit për ekzekutimin e masës së sigurimit të arrestit në burg, mund të jenë objekt i një kallëzimi penal kundrejt punonjësve të policisë, por nuk ndikojnë disponimet e gjykatës për caktimin e masës së sigurimit të arrestit në burg ose ekzekutimin e vendimit të gjykatës për caktimin e masës së sigurimit të arrestit në burg (*shih paragrafin 33 të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

23. Nga arsyetimi i gjykatave të zakonshme, rezulton se ato nuk kanë verifikuar rrethanat e arrestimit, me argumentin se ishin jashtë objektit të çështjes që po shqyrtonin. Ato nuk kanë marrë ndonjë masë aktive për t'i kërkuar prokurorit në seancë verifikimin e pretendimeve të kërkuarit. Përkundrazi, e kanë zhvendosur detyrimin të kërkuarit, duke u shprehur se ai mund të paraqiste vetë kallëzim, edhe pse fakti penal është i tillë që duhet të hetohet kryesisht dhe me shpejtësi, pa pasur nevojë për kallëzim nga i dëmtuari.

24. Në këtë situatë, kërkuari ka paraqitur vetë kallëzim penal, i cili është regjistruar në vitin 2025, pra pothuajse pas një viti nga ngjarja. Gjykata për qëllime të gjykimit kushtetues kërkoj informacion nga Prokuroria e Tiranës për ecurinë e hetimeve, megjithatë kjo e fundit paraqiti vetëm të dhëna sintetike, duke pamundësuar vlerësimin e dilijencës dhe efikasitetit të hetimeve penale. Konkretisht, Prokuroria e Tiranës, duke mos hedhur dritë mbi veprimet hetimore të kryera dhe rezultatet e tyre, informoi vetëm se ka regjistruar procedimin penal nr. 477 të vitit 2025, për veprën penale “Kryerja e veprimeve arbitrare”, të parashikuar nga neni 250 i KP-së, se kërkuari është evidentuar në cilësinë e kallëzuesit në librin e njoftimeve të veprave penale dhe se çështja ndodhet në fazën e hetimeve paraprake.

25. Në analizë të sa më sipër, konstatojmë se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm nuk kanë ushtruar funksionin e tyre kushtetues subsidiar. Megjithatë kërkuari e kishte ngritur në mënyrë të vazhdueshme këtë pretendim në të gjitha shkallët e procedimit dhe, nga ana tjetër, rrethanat e ekzekutimit të masës ishin bërë publike, ato nuk e shqyrtuan atë. Argumenti se ky pretendim nuk lidhej me objektin e vlerësimit të masës është i papranueshëm, pasi e drejta kushtetuese e personit të arrestuar për t'u dëgjuar menjëherë nga gjykata përfshin edhe verifikimin e rrethanave të arrestimit. Këto rrethana, të bëra tashmë publike, ngrinin *prima facie* dyshime serioze se kërkuari ishte ekspozuar ndaj një trajtimi poshtërues, në kundërshtim me dinjitetin njerëzor, i cili përbën një nga vlerat themelore të rendit kushtetues dhe duhet të respektohet nga çdo organ shtetëror.

26. Ky vlerësim mbështetet edhe në mënyrën e veprimit të Policisë së Shtetit, për të cilën Avokati i Popullit ka evidentuar se nuk dispononte asnjë të dhënë që kërkuari të paraqiste rrezikshmëri ose prirje për sjellje të dhunshme, ndërkohë që ai ishte një figurë me profil të lartë publik dhe, në kohën e arrestimit, ushtronte aktivitet politik në opozitë me shumicën qeverisëse. Përkundrazi, ashtu siç ka evidentuar edhe Avokati i Popullit, rezulton se kërkuari ishte paraqitur vullnetarisht sa herë është thirrur nga organet e drejtësisë. Sjellja e Policisë së Shtetit, e orientuar drejt krijimit të një “spektakli mediatik” gjatë arrestimit të një individi që ka ushtruar funksionet më të larta shtetërore, prodhon pasoja negative në dy plane. Së pari, ajo cenon dinjitetin

institucional të funksioneve publike që ai ka përfaqësuar, duke zbehur respektin që shteti duhet të ruajë për institucionet e veta. Së dyti, ajo dëmton besimin e publikut te sistemi i drejtësisë, pasi krijon perceptimin se veprimet e autoriteteve synojnë ekspozimin dhe poshtërimin publik të individit, në vend të zbatimit të paanshëm dhe korrekt të ligjit.

27. Në këtë këndvështrim, kujtojmë se neni 15, pika 2, i Kushtetutës u ngarkon organeve të pushtetit publik jo vetëm detyrimin për të respektuar të drejtat dhe liritë themelore, por edhe për të kontribuar në realizimin efektiv të tyre. Në rastin konkret, veprimet e ndërmarra ndaj kërkuesit dukshëm kanë cenuar dinjitetin e tij. Gjykata ka theksuar se dinjiteti njerëzor qëndron në themel të të gjithë sistemit të vlerave kushtetuese dhe gëzon përparësi ndaj çdo vlere tjetër kushtetuese, pasi përshkon tërësinë e të drejtave të njeriut dhe luan rol përcaktues në interpretimin e rendit juridik e kushtetues (*shih vendimin nr. 20, datë 20.4.2021, të Gjykatës Kushtetuese*). Dinjiteti njerëzor përbën një vlerë themelore dhe të patjetërsueshme, e cila i përket çdo personi vetëm për shkak të qenies së tij njerëzore. Për rrjedhojë, respektimi i tij nuk mund të vihet në diskutim dhe as të kushtëzohet nga statusi i individit, rrethanat në të cilat ai gjendet ose dyshimet që mund të rëndojnë mbi të. Ai qëndron mbi çdo vlerësim që lidhet me sjelljen ose pozitën e personit dhe, për këtë arsye, duhet të respektohet në çdo kohë dhe në çdo rrethanë, përfshirë rastet kur individit është subjekt i procedimeve penale, ose i masave shtrënguese të autoriteteve publike.

28. Për rrjedhojë, çdo veprim që mund të bjerë nën fushën e ndalimit të nenit 25 të Kushtetutës jo vetëm duhet të ndërpritet menjëherë, por edhe të hetohet me shpejtësi dhe efektivitet. Ky detyrim, në rastin konkret, rezulton i papërmbyshur. Asnjë prej organeve kompetente nuk ndërmori masa të menjëhershme për sqarimin e ngjarjes, identifikimin e përgjegjësve dhe vënien e tyre përpara përgjegjësisë. Më tej, as GJKKO-ja e Apelit dhe as Gjykata e Lartë nuk dhanë një përgjigje të plotë ndaj këtij pretendimi, ndërsa prokuroria regjistroi procedimin penal vetëm pas afro një viti nga ngjarja, mbi bazën e kallëzimit të kërkuesit, duke shmangur njëkohësisht dhënien e informacionit për ecurinë e hetimeve.

29. Në një shoqëri demokratike, keqtrajtimi nuk mund të përbëjë kurrë një përgjigje të pranueshme ndaj sfidave me të cilat përballen autoritetet publike. Në veçanti, policia duhet të përmbahet nga çdo veprim që shkakton, nxit ose toleron torturën apo trajtimin çnjerëzor, ose poshtërues, në çdo rrethanë. Po kështu, shteti ka detyrimin pozitiv të sigurojë që zyrtarët e zbatimit të ligjit të trajnohen dhe të veprojnë sipas standardeve më të larta të profesionalizmit dhe përgjegjshmërisë, në mënyrë që askush të mos ekspozohet ndaj dhunës ose keqtrajtimit. Në rastin konkret, pamjet e transmetuara gjatë ekzekutimit të masës së arrestit ishin të tilla që mund të shkaktonin te kërkuesi, por edhe te çdo person tjetër në të njëjtën situatë, ndjenja frike, ankthi, poshtërimi dhe denigrimi, duke cenuar respektin për dinjitetin njerëzor. Për këtë arsye, ne, gjyqtaret në pakicë, vlerësojmë se mënyra e ekzekutimit të masës përmbush elementet e trajtimit degradues, pasi shkaktoi poshtërim dhe cenoi dinjitetin e kërkuesit, duke ngjallur ndjenja frike, ankthi dhe inferioriteti të afta për të thyer rezistencën e tij morale. Madje, rrethanat konkrete e afrojnë këtë trajtim edhe me konceptin e trajtimit çnjerëzor, i cili karakterizohet nga veprime të qëllimshme ose të kryera me shpërfillje të rëndë ndaj dinjitetit njerëzor, që tejkalojnë kufijtë e sjelljes së pranueshme të autoriteteve publike dhe shkaktojnë vuajtje serioze fizike ose psikologjike. Sipas vlerësimit tonë, pikërisht këto elemente ishin të pranishme në mënyrën e ekzekutimit të masës së arrestit ndaj kërkuesit.

30. Në kushtet kur ekzekutimi i masës së sigurimit ka cenuar standardet dhe garancitë kushtetuese, Gjykata duhet të kishte vendosur pranimin e kërkesës së kërkuesit dhe konstatimin e cenimit të së drejtës, të parashikuar nga neni 25 i Kushtetutës.

Anëtare: Marjana Semini, Marsida Xhaferllari

MENDIM PAKICE

1. Në gjykimin kushtetues të çështjes që i përket kërkuessit Ilir Metaj, me objekt shfuqizimin e vendimeve gjyqësore të të tria shkallëve të gjyqimit që kanë caktuar masën e sigurimit personal “Arrestin në burg” ndaj tij, unë, gjyqtarja Sonila Bejtja, kam mbajtur qëndrim të ndryshëm nga shumica, e cila ka vendosur rrëzimin e kërkesës. Në vlerësimin tim, kërkesa duhej të pranohej, pasi pretendimet e kërkuessit për cenimin e *së drejtës për të mos iu nënshtruar torturës, dënimit apo trajtimit mizor, çnjerëzor ose poshtërues*, si rezultat i mënyrës së ekzekutimit të masës së sigurimit personal atij dhe për cenimin e *lirisë personale*, si rezultat i shkeljes së standardit të dyshimit të arsyeshëm, janë të bazuara. Po kështu, unë mbaj qëndrimin që për shkak të natyrës së shkeljeve në rastin konkret, e vetmja mënyrë për riparimin/korrigjimin e tyre do të ishte kthimi i çështjes për shqyrtim në GJKKO-në e Apelit. Në vijim do të parashtoj argumentet mbi të cilat është mbështetur qëndrimi im si gjyqtare në pakicë.

2. Fillimisht, lidhur me pretendimin për cenimin e *së drejtës për të mos iu nënshtruar torturës, dënimit apo trajtimit mizor, çnjerëzor ose poshtërues*, të garantuar nga neni 25 i Kushtetutës, në këtë qasje i jam bashkuar qëndrimit të mbajtur nga gjyqtaret Marsida Xhaferllari dhe Marjana Semini, bazuar mbi të njëjtat argumente të parashtruara në mendimin e tyre në pakicë për këtë aspekt të procedurës. Megjithatë, pa dashur të bie në përsëritje, në mënyrë të përmbledhur, parashtoj se sjellja dhe veprimet e autoriteteve shtetërore të ngarkuara nga ligji për ekzekutimin e masës së sigurimit janë të tilla që përbëjnë sjellje poshtëruese dhe denigruese ndaj kërkuessit. Momenti i ekzekutimit të masës së sigurimit personal ndaj kërkuessit është bërë publik për shkak se ai është filmuar dhe më pas këto pamje janë shfaqur dhe publikuar në të gjitha mediat dhe rrjetet sociale, pamje nga të cilat është e dukshme mënyra e sjelljes së autoriteteve dhe mënyra e ekzekutimit të masës së arrestit nëpërmjet ushtrimit të forcës ndaj kërkuessit për ta detyruar atë të dalë nga automjeti në të cilin ndodhej në momentin e ndalimit.

3. Në vlerësimin tim, këto pamje janë të mjaftueshme për të konstatuar se sjellja e autoriteteve ka qenë joproporcionale në raport me qëllimin e synuar, duke shkuar deri në kufijtë e poshtërimit dhe denigrimit të kërkuessit, duke sjellë për pasojë cenimin e dinjitetit të tij. Publikimi i këtyre pamjeve dhe të dhënat që përftohen prej tyre, nga njëra anë, përbënin arsye të mjaftueshme edhe për hetimin (kryesisht) me nismë të ngjarjes nga autoritetet e ndjekjes penale dhe, nga ana tjetër, u kanë dhënë mundësinë gjykatave të zakonshme që të merrnin në shqyrtim dhe të vlerësonin pretendimin e kërkuessit në këtë drejtim, të paraqitur përpara tyre gjatë kohës së vlerësimit të masës së sigurimit personal. Kjo sepse çështja e mënyrës së ekzekutimit të masës së sigurimit personal është pjesë e pandashme e kontrollit kushtetues që ushtron Gjykata për verifikimin e kushtetutshmërisë së procedurës për vlerësimin dhe ekzekutimin e masës dhe respektimin e të drejtave e lirive individuale të kërkuessit. Ndonëse ka rezultuar se organet e ndjekjes penale kanë nisur një procedim penal, ku hetimi ka nisur pas pothuajse 1 viti nga ngjarja dhe vetëm mbi kallëzimin e kërkuessit, qëllimi dhe natyra e këtij procedimi synojnë të verifikojnë ligjshmërinë e veprimeve të personave që kanë ekzekutuar masën e sigurimit, me qëllim nxjerrjen e përgjegjësisë penale të tyre, ndërkohë që pretendimi i parashtruar përpara gjykatave të zakonshme dhe në ankimin kushtetues ka të bëjë me liritë dhe të drejtat kushtetuese, pra me kushtetutshmërinë e procedurave penale të zbatuara në këtë rast. Për rrjedhojë, gjykatat nuk kishin asnjë pengesë ligjore dhe kushtetuese të analizonin, vlerësonin dhe arsyetonin në mënyrë shteruese se deri në çfarë mase ka shkuar ndërhyrja e autoriteteve shtetërore ndaj të drejtave dhe lirive themelore të kërkuessit për

ekzekutimin e masës së sigurimit personal. Me fjalë të tjera, gjykatat duhet të merrnin në shqyrtim, pa i hyrë analizës së elementeve të fajësisë ose të veprave penale për të cilat akuzohet kërkuesi, mënyrën e ekzekutimit të masës, duke dhënë argumente të plota nëse ajo kishte tejkaluar garancitë kushtetuese, duke sjellë për pasojë edhe cenimin *per se* të vet ligjshmërisë së masës së sigurimit personal. Parë nga kjo optikë, kam vlerësuar se gjykatat e zakonshme kishin detyrimin ligjor dhe kushtetues të merrnin në shqyrtim pretendimin e kërkuesit, i cili ka qenë një nga shtyllat bazë të mjeteve të tij të ankimit dhe t'i jepnin atij një përgjigje shteruese. Për këtë arsye, për nga natyra e pretendimit dhe e rrethanave konkrete, kthimi i çështjes për shqyrtim në gjykatat e faktit, konkretisht në GJKKO-në e Apelit, edhe për këtë pretendim me natyrë kushtetuese, do të ishte mjeti më i përshtatshëm për rivendosjen në vend të së drejtës së kërkuesit, duke i dhënë mundësinë që ajo gjykatë të shqyrtonte në themel pretendimin për cenimin e *së drejtës për të mos iu nënshtruar torturës, dënimit apo trajtimit mizor, çnjerëzor ose poshtërues*, bazuar në garancitë dhe standardet kushtetuese të normuara në nenin 25 të Kushtetutës dhe të elaboruara gjerësisht nga jurisprudenca e Gjykatës dhe e GJEDNJ-së.

4. Për sa i takon pretendimit tjetër për cenimin e *lirisë personale* të parë në aspektin e standardit të dyshimit të arsyeshëm, vlerësoj se ai është i bazuar, pasi, në qasjen time, gjykatat e zakonshme nuk kanë arsyetuar në mënyrë të mjaftueshme dhe bindëse në drejtim të ekzistencës së provave që justifikojnë dyshimin se kërkuesi mund të ketë kryer veprat penale për të cilat akuzohet, të parashikuara nga nenet 260 e 25, 287, paragrafi i dytë dhe 257/a, paragrafi i dytë, të KP-së.

5. Për qëllim të analizës sime sjell në vëmendje se neni 27 i Kushtetutës parashikon se askujt nuk mund t'i hiqet liria, përveçse në rastet dhe sipas procedurave të parashikuara me ligj (*paragrafi 1*), ndërsa liria e personit mund të kufizohet kur ka dyshime të arsyeshme se ka kryer një vepër penale (*paragrafi 2, shkronja "c"*). Në jurisprudencën kushtetuese është pranuar se synimi kryesor i nenit 27 të Kushtetutës është të parandalojë heqjen arbitrare ose të pajustificuar të lirisë, pasi e drejta për lirinë personale është e një rëndësie jetike për një "shoqëri demokratike". Kërkesa "dyshime të arsyeshme" për kryerjen e veprës penale që justifikon kufizimin e lirisë personale të individit, nënkupton ekzistencën e fakteve ose të informacioneve që arrijnë të bindin edhe një vëzhgues të jashtëm se personi i dyshuar mund të ketë kryer veprën penale, të cilat nuk është e nevojshme të jenë në të njëjtin nivel si ato për të cilat nevojitet ngritja e akuzës ose justifikimi i dënimit penal, që i përkasin një shkalle të mëvonshme të procesit të hetimit penal. Në zbatim të delegimit të nenit 27 të Kushtetutës, rastet dhe procedurat e kufizimit të lirisë personale për shkak të veprave penale janë parashikuar nga KPP-ja, ku në rastin e caktimit të masës së sigurimit, neni 228, pika 1, i saj, në përputhje me nenin 27, pika 2, shkronja "c", të Kushtetutës, përcakton si kusht të domosdoshëm (*sine qua non*) ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova se individ i ka kryer një vepër penale (*shih vendimet nr. 86, datë 30.12.2024; nr. 19, datë 21.3.2024; nr. 19, datë 4.4.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

6. Për të vlerësuar nëse është respektuar standardi i dyshimit të arsyeshëm që kërkohet për caktimin e masës ekstreme të arrestit në burg të një individ, mbahet në konsideratë konteksti i përgjithshëm i fakteve të çështjes, duke përfshirë këtu edhe statusin/personalitetin e kërkuesit, kronologjinë e ngjarjeve, mënyrën në të cilën është kryer hetimi dhe sjelljen e organeve të procedimit penal (*shih vendimin nr. 19, datë 21.3.2024, të Gjykatës Kushtetuese*).

7. Duke iu kthyer çështjes në shqyrtim, gjykatat e zakonshme në lidhje me standardin e dyshimit të arsyeshëm, si një nga elementet kryesore në caktimin e një mase sigurie, e sidomos "Arresti në burg" kanë parashtruar disa fakte, veprime dhe mosveprime të atribuara kërkuesit, duke i lidhur me ushtrimin e funksionit të tij si ministër, si Kryetar i Kuvendit dhe kryetar i partisë LSI. Kështu,

sipas gjykatave, në gjendjen që janë aktet në ngarkim të kërkuesit ka rrethana që tregojnë se ekziston dyshimi i arsyeshëm i bazuar në prova se:

i. në saje të pozicionit të tij zyrtar si ministër i Ministrisë së Ekonomisë, Tregtisë dhe Energjisë së Shqipërisë, e cila ushtronte të drejtat dhe administronte aksionet e shtetit shqiptar pranë shoqërisë “CEZ Shpërndarje” sh.a. ka arritur të ndërmjetësojë lidhjen e një kontrate midis CEZ Shpërndarje dhe shoqërisë D.I.A., me administrator në atë kohë shtetasin K.I., me qëllim që kjo e fundit t’i ofronte shërbime CEZ-it, duke identifikuar debitorët dhe shumat monetare që ata i detyroheshin kompanisë. Sipas gjykatave, kërkuesi ka përdorur influencën e tij për të bërë të mundur lidhjen e kontratës me një shoqëri të drejtuar nga K.I., pikërisht për shkak të lidhjeve të mëparshme që ai kishte me këtë person dhe me qëllim ndërtimin e një marrëdhënieje korruptive. Sipas arsyetimit të gjykatave, nga provat e siguruara nga Prokuroria e Posaçme dokumentohet se të paktën në një rast ai ka kërkuar dhe ka marrë nga shtetasi K.I. shuma të konsiderueshme parash, duke krijuar te gjykata bindjen se në rastin konkret ekziston dyshimi i arsyeshëm i bazuar në prova se ka konsumuar në këtë mënyrë elementet e figurës së veprës penale “Korrupsioni pasiv i funksionarëve të lartë shtetërorë dhe i të zgjedhurve”, të parashikuar nga neni 260 i KP-së;

ii. në saje të detyrës që ai ka mbajtur si Kryetar i Kuvendit të Shqipërisë, por edhe si kryetar i partisë LSI, ai ka ushtruar ndikimin e tij te kryetari i Autoritetit të Komunikimeve Elektronike dhe Postare, person nën hetim (i zgjedhur nga Kuvendi në kohën e drejtimit nga kërkuesi, me propozim të partisë të drejtuar prej tij), si dhe së bashku me bashkëshorten e tij, personi tjetër nën hetim, kanë ushtruar ndikim te drejtori i kompanisë të telefonisë celulare V., në mënyrë që të lidhej kontrata midis V. dhe U.C.Inc., administrator i së cilës ka qenë A.Sh., me qëllim tranzitimin e thirrjeve telefonike ndërkombëtare/interkonjeksionin. Sipas gjykatave, si rrjedhojë e kësaj veprimtarie, kërkuesi, në bashkëpunim me personin tjetër nën hetim - njëkohësisht edhe bashkëshorte e tij- kanë përfituar jo vetëm nga fitimet mujore të kompanisë, por edhe një kartë krediti, një pjesë të pagesave për shkollimin e fëmijëve, si dhe një pjesë të pagesave të tjera të familjes. Në këto kushte, shprehen gjykatat, krijohet dyshimi i arsyeshëm se kërkuesi ka konsumuar elementet e figurës së veprës penale “Korrupsioni pasiv i funksionarëve të lartë shtetërorë dhe i të zgjedhurve”, të kryer në bashkëpunim, të parashikuar nga neni 260 e 25 i KP-së;

iii. në kohën që personi nën hetim, kërkuesi, ka qenë Kryetar i Kuvendit të Shqipërisë, në bashkëpunim me bashkëshorten e tij, personi tjetër nën hetim, kanë marrë përsipër të miratojnë/ndryshojnë një ligj në fushën e minierave, që zgjidhte një shqetësim të disa investitorëve në këtë drejtim. Sipas gjykatave, si rezultat i marrëdhënies së krijuar, kërkuesi dhe bashkëshortja e tij kanë pranuar propozimin e biznesmenit S.M. për të përfituar një vilë të ndërtuar në një kompleks rezidencial. Në analizë të gjykatave, pasi ky fakt është marrë vesh edhe nga persona të tjerë, duke përfshirë dhe ambasadorin grek në Tiranë, ata kanë hequr dorë nga përfitimi, duke mos e finalizuar marrëdhënien. Sipas vlerësimit të gjykatave, si rrjedhojë e sa më lart, krijohet dyshimi i arsyeshëm se kërkuesi ka konsumuar elementet e figurës së veprës penale “Korrupsioni pasiv i funksionarëve të lartë shtetërorë dhe i të zgjedhurve”, të kryer në bashkëpunim, të parashikuar nga nenet 260 e 25 i KP-së;

iv. në arsyetimin e gjykatave, nëpërmjet blerjes së banesës së tij në vitin 2009 në bashkëpunim me bashkëshorten e tij, personi tjetër nën hetim, kërkuesi ka përdorur si mekanizëm marrjen e kredive bankare, shlyerja e të cilave është bërë më pas nga vjehrra e tij me shuma të konsiderueshme parash, të cilat as i ka pasur dhe as ka pasur mundësi t’i siguronte. Në këtë mënyrë është bërë përfshirja në sistemin bankar dhe investimi në pasuri të paluajtshme i shumave të konsiderueshme monetare, pa burim të ligjshëm, të dyshuara si të prejardhura nga veprimtaria kriminale e korrupsionit. Në këtë mënyrë, kanë vlerësuar gjykatat, krijohet dyshimi i arsyeshëm

se kërkuesi në bashkëpunim me personat e tjerë nën hetim, bashkëshorten dhe vjehrrën e tij, kanë konsumuar elementet e figurës së veprës penale “Pastrimi i produkteve të veprës penale dhe veprimtarisë kriminale”, të kryer në bashkëpunim, të parashikuar nga neni 287, paragrafi i dytë, i KP-së;

v. në lidhje me pozicionin e tij si kryetar i partisë LSI, nëpërmjet nënshkrimit të kontratave të lobimit, marrjes së shërbimeve nga këto kontrata dhe financimit me shuma të konsiderueshme parash nga burime të pajustificuara të transferuara në bankat e SHBA-së nga llogari të padeklaruara prej tij, dhe mosdeklarimit të shpenzimeve sipas ligjit në KQZ-së, sipas gjykatave, krijohet dyshimi i arsyeshëm se kërkuesi ka konsumuar elementet e figurës së veprës penale “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose veprimtarisë kriminale”, të kryer në këtë mënyrë me shumë se një herë, të parashikuar nga neni 287, paragrafi i dytë, i KP-së;

vi. sipas analizës së gjykatave, nëpërmjet mosdeklarimit të shumave të konsiderueshme monetare të përdorura për shpenzime luksi dhe jetese në deklaratat vjetore të pasurisë, veçanërisht në deklaratën e pasurisë të vitit 2019 të depozituar në ILDKPKI në vitin 2020, sipas Ligjit për Deklarimin e Pasurive, ndërkohë që dyshohet se nuk ka pasur mundësi për t’i siguruar këto shuma parash nëpërmjet burimeve të ligjshme, por edhe për përfshirje në veprimtari kriminale të korrupsionit, pra paligjshmëria e burimeve, kërkuesi dyshohet se ka konsumuar elementet e figurës së veprës penale “Refuzimi për deklarim, mosdeklarimi, fshehja ose deklarimi i rremë i pasurive, interesave privatë të personave të zgjedhur dhe nëpunësve publikë ose i çdo personi tjetër që ka detyrimin ligjor për deklarim”, të kryer kryesisht në formën e deklarimit të rremë në rubrikën e shpenzimeve të deklarueshme, të parashikuar nga neni 257/a, paragrafi i dytë, i KP-së.

8. Siç mund të evidentohet edhe nga renditja e analizës sa më lart për ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm në lidhje me secilën nga veprat penale të atribuara kërkuesit në gjykimin kushtetues, gjykatat e faktit kanë vlerësuar se ekziston dyshimi i arsyeshëm për kryerjen e veprave penale “Korrupsioni pasiv i funksionarëve të lartë shtetërorë ose i të zgjedhurve vendorë” në 3 (tre) raste, nga të cilat në dy raste është kryer në bashkëpunim, “Pastrimi i produkteve të veprës penale ose veprimtarisë kriminale”, të kryer në bashkëpunim dhe më shumë se një herë, dhe “Refuzimi për deklarim, mosdeklarimi, fshehja ose deklarimi i rremë i pasurive, interesave privatë të personave të zgjedhur dhe nëpunësve publikë ose i çdo personi që ka detyrimin ligjor për deklarim”, të parashikuara nga nenet 260 e 25, 287, paragrafi i dytë 2 dhe 257/a, paragrafi i dytë, të KP-së.

9. Konkretisht, gjykatat në analizën e tyre kanë listuar rreth 179 prova, si: procesverbale, vendime për këqyrje, kontrata, dokumente, shkresa, mandate arkëtimi etj. (*shih faqet 184–196 të vendimit të GJKKO-së Shkallës së Parë të datës 23.10.2024*), pra kryesisht të natyrës dokumentare, por pa përcaktuar në asnjë moment se cilat prej tyre u përkasin rrethanave dhe fakteve penale që i atribuohen kërkuesit, ndërkohë që duhet evidentuar se së bashku me kërkuesin janë përfshirë në proces edhe më së paku 4 persona të tjerë të afërm dhe bashkëpunëtorë të tij.

10. Sipas GJKKO-së së Shkallës së Parë, provat e administruara gjatë hetimit vërtetojnë dyshimin e arsyeshëm se veprimet e kryera nga kërkuesi përmbushin anën objektive të figurave të veprave penale për të cilat ai akuzohet (*shih faqet 154–155 të vendimit të datës 20.10.2024 dhe faqen 184 të vendimit të datës 23.10.2024, të GJKKO-së së Shkallës së Parë*).

11. Me arsyetimin e gjykatës së shkallës së parë është pajtuar tërësisht edhe GJKKO-ja e Apelit, e cila ka çmuar se provat e grumbulluara deri në këtë fazë të procedimit janë të afta, në standardin provues të “dyshimit të arsyeshëm”, për të dëshmuar ekzistencën e fakteve, veprat penale konkrete dhe elementet e nevojshme që lidhin kërkuesin me faktet penale që i atribuohen atij (*shih faqe 146 të vendimit të GJKKO-së së Apelit*).

12. Gjykata e Lartë e ka vlerësuar të mjaftueshëm këtë arsyetim të gjykatave të faktit, duke u shprehur njësoj si gjykata e apelit se provat e grumbulluara deri në këtë fazë të procedimit janë të afta, në standardin provues të “dyshimit të arsyeshëm”, për të dëshmuar ekzistencën e fakteve, veprat penale konkrete dhe elementet e nevojshme dhe të mjaftueshme që lidhin kërkuesin me faktet që i atribuohen atij (*shih paragrafin 38 të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

13. Ky arsyetim i gjykatave të zakonshme është gjetur i drejtë dhe i bazuar nga shumica, e cila ka lënë të pacenuar vendimmarrjen e kundërshtuar në ankimin kushtetues, duke rrëzuar si të pabazuara pretendimet e kërkuesit. Sipas shumicës, në çështjen penale ndaj kërkuesit ka fakte dhe informacione që arrijnë të bindin një vëzhgues të jashtëm se kërkuesi mund të ketë kryer veprat penale për të cilat dyshohet, ndaj nuk mund të arrihet në përfundimin se kufizimi i lirisë së tij është kryer në mungesë të dyshimit të arsyeshëm, në kuptim të nenit 27, paragrafi 2, shkronja “c”, të Kushtetutës dhe nenit 5, pika 1, shkronja “c”, të KEDNJ-së (*shih paragrafin 62 të vendimit*).

14. Duke pasur parasysh se bazuar në jurisprudencën kushtetuese, kontrolli kushtetues për verifikimin e kushtetutshmërisë së masës kufizuese të lirisë personale ushtrohet përmes verifikimit të arsytimit të vendimeve gjyqësore në drejtim të mënyrës sesi kanë vlerësuar dhe zbatuar kushtet dhe kriteret për caktimin e masës ekstreme “Arresti në burg”, si dhe referuar këtij arsytimi në drejtim të atyre fakteve dhe provave të nevojshme për të justifikuar ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm, si standardi kushtetues që duhet të respektohet në rastet përjashtimore të kufizimit të lirisë, unë jam e qëndrimit se gjykatat e zakonshme kanë dështuar në këtë drejtim.

15. Bazuar edhe në sa është referuar më sipër (*shih paragrafin 7 të mendimit tim të pakicës*) unë, gjyqtarja në pakicë, vlerësoj se arsytimet e të tria gjykatave për veprimet ose mosveprimet të cilat dyshohet se i ka kryer kërkuesi bazohen mbi fakte të përgjithshme, të pakonkretizuara e sidomos në drejtim të lidhjes së veprave penale individualisht me kërkuesin. Në vlerësimin tim, gjykatat janë bazuar në arsytime *de plano*, të përgjithshme, duke shkuar deri në analizën se për këtë shkak dhe në ushtrim të funksioneve të larta shtetërore të kryera nga kërkuesi, ai mund të ketë përdorur ndikimin ose influencën e tij, por pa e konkretizuar këtë dyshim me sjellje ose veprime konkrete që përbëjnë elemente të veprave penale. Kjo analizë, duke qenë kaq formaliste dhe e përgjithshme, bën që kontrolli i gjykatave të jetë tërësisht formal, thjesht duke renditur, listuar dhe evidentuar në mënyrë mekanike provat, por pa kryer ndonjë analizë të thelluar se në ç’mënyrë për çdo rast funksioni i mbajtur nga kërkuesi ndërhynte deri në masën që të konfigurohej në veprën penale të atribuar atij. Kontrolli i tyre ka qenë formal, pra ato kanë listuar dhe evidentuar provat, por pa verifikuar nëse ato japin të dhëna të mjaftueshme për të mbështetur dyshimin e arsyeshëm.

16. Lidhur me sa më lart, sjell në vëmendje standardet e zhvilluara nga GJEDNJ-ja në praktikën e saj të konsoliduar, sipas së cilës “arsyeshmëria” e dyshimit mbi të cilin duhet të bazohet një arrestim përbën një pjesë thelbësore të mbrojtjes së përcaktuar në nenin 5, pika 1, shkronja “c”, të KEDNJ-së (*shih Selahattin Demirtaş kundër Turqisë (nr. 2) [DhM], datë 22.11.2020, § 314; Mehmet Hasan Altan kundër Turqisë, datë 20.3.2018, § 124; Fernandes Pedrosa kundër Portugalisë, datë 12.6.2018, § 87*). Fakti që një dyshim mbahet me mirëbesim është i pamjaftueshëm në vetvete (*shih Sabuncu dhe të tjerë kundër Turqisë, datë 10.11.2020, § 145*). Sipas GJEDNJ-së, një “dyshim i arsyeshëm” se është kryer një vepër penale supozon ekzistencën e fakteve ose informacionit që do të bindte një vëzhgues objektiv se personi në fjalë mund të ketë kryer një vepër penale (*shih Selahattin Demirtaş kundër Turqisë (nr. 2) [DhM], datë 22.11.2020, § 314; Ilgar Mammadov kundër Azerbajxhanit, datë 22.5.2014, § 88*). Dyshimet duhet të justifikohen me prova të verifikueshme dhe objektive. Referencat e paqarta dhe të përgjithshme në vendimet dhe dokumentet e autoriteteve për një dispozitë ligjore ose “material të çështjes” të paspecifikuar nuk mund të konsiderohen të mjaftueshme për të justifikuar “arsyeshmërinë” e një

dyshimi, në mungesë të ndonjë deklarate, informacioni ose ankese specifike (*shih Akgün kundër Turqisë, datë 20.7.2021, §§ 156 dhe 175*).

17. Sipas GJEDNJ-së, si rregull, problemet me “arsyeshmërinë e dyshimit” lindin në nivelin e fakteve. Pyetja atëherë është nëse arrestimi dhe ndalimi janë bazuar në elemente të mjaftueshme objektive për të justifikuar një “dyshim të arsyeshëm” se faktet në fjalë kanë ndodhur në të vërtetë. Përveç anës së saj faktike, ekzistenca e një “dyshimi të arsyeshëm” kërkon që faktet të mund të konsiderohen në mënyrë të arsyeshme se bien nën një nga nenet e ligjit që merret me sjelljen kriminale (*shih Selahattin Demirtaş kundër Turqisë (nr. 2) [DhM], datë 22.11.2020, § 317; Sabuncu dhe të tjerë kundër Turqisë, datë 10.11.2020, §§ 146-147*).

18. Në kontekst të këtyre standardeve dhe referuar arsyetimit të gjykatave të zakonshme në vendimet objekt të ankimit kushtetues, ritheksoj se pavarësisht numrit të konsiderueshëm të provave dhe akteve të mbledhura dhe të referuara, gjykatat nuk kanë qenë në gjendje të argumentojnë se cilat janë ato të dhëna që përftohen nga këto prova, të cilat vetëm për kërkuesin (jo për të hetuarit e tjerë) janë të mjaftueshme dhe në gjendje që të justifikojnë “arsyeshmërinë” e dyshimit se ai mund të ketë kryer veprat penale në fjalë. Në vlerësimin tim, i cili bazohet vetëm mbi sa është arsyetuar/argumentuar/parashtruar nga gjykatat e faktit e të ligjit dhe jo mbi ndonjë vlerësim ose analizë të vet këtyre provave e akteve, duke mos qenë ky as rasti konkret (ndonëse në jurisprudencën kushtetuese është pranuar se në disa raste vlerësimi i provave bën pjesë në juridiksionin kushtetues (*shih vendimin nr. 26, datë 29.4.2025, të Gjykatës Kushtetuese*)), as qëllimi im nën këtë analizë kushtetuese të çështjes së shtruar për shqyrtim përpara kësaj Gjykate. Në vendimet gjyqësore shumë voluminoze gjykatat nuk kanë mundur të dalin as në këtë rast përtej formalizmit në arsyetimin e kësaj kategorie vendimesh për caktimin e masës së sigurimit, pa mundur të dëshmojnë provat dhe lidhjet mes tyre që u kanë krijuar bindjen se për kërkuesin dhe vetëm për atë ekziston dyshimi i arsyeshëm se ka kryer ndonjë vepër penale ai vetë ose në bashkëpunim me personat e tjerë në hetim. Në të kundërt, me çfarë pretendohet nga shumica, në referim të vendimeve gjyqësore, është e evidentueshme se ato nuk kanë mundur të dëshmojnë qoftë edhe në nivelin e indicieve minimale faktet penale që i janë ngarkuar kërkuesit.

19. Vlerësoj me rëndësi të theksoj se pjesa më e madhe e provave në mënyrë të dukshme janë dokumente shkresore administrative lehtësisht të aksesueshme dhe qartësisht transparente se gjithçka e kryer ka qenë brenda ushtrimit të detyrave normale nga kërkuesi në cilësinë e ministrit, Kryetarit të Kuvendit dhe kryetarit të një partie politike dhe gjykatat kanë aluduar për ushtrimin e influencës prej tij pa mundur të tregojnë mundësinë që një gjë e tillë të ketë ndodhur.

20. Në situatën që vlerësimi i gjykatave të zakonshme ka qenë formal, i takonte gjykimit kushtetues të bënte kontrollin efektiv të zbatueshmërisë së standardeve në rastin konkret. Në këtë pikë ritheksoj se dyshimet duhet të lindin dhe të bazohen në prova dhe nuk duhet të prezumohen bazuar në natyrën/rëndësinë e veprave penale të dyshuara si të kryera ose në aludimet e paqartësitë e akuzës, pasi përfundojnë hetimet. Kjo do të thotë se nëse provat mbi të cilat mbështetet fillimisht kërkesa për caktimin e masës e pas kësaj vendimet që kufizojnë lirinë përmes paraburgimit të personit të hetuar janë të mangëta/të paplota/të paqarta ose të paaftha të lindin dyshimin e arsyeshëm, masa shndërrohet në haptazi arbitrare. Kjo konstatohet edhe në rastin e kërkuesit sa kohë gjykatat nuk kanë argumentuar mbi prova të plota/të mjaftueshme e bindëse që të japin të dhëna se dyshimet kanë bazë të arsyeshme për përfshirjen e kërkuesit në një veprimtari kriminale që legjitimon kufizimin e lirisë së tij.

21. Parë nga kjo optikë çmoj se të dhënat që referojnë gjykatat se përbëjnë elemente të mjaftueshme për të vendosur kufizimin e lirisë së kërkuesit nuk arrijnë të përmbushin as atë prag minimal që është i nevojshëm për të lindur dyshimin te një vëzhgues objektiv se ka pasur një vepër

penale dhe se autor i saj mund të jetë kërkuesi. Përkundrazi, e ritheksoj se veprimet e kërkuesit të analizuar nga gjykatat kanë të bëjnë me mënyrën e ushtrimit të disa funksioneve prej tij, si në pozitën e funksionarit publik, ashtu edhe të drejtuesit të partisë politike, por nuk përmbajnë ato elemente objektive që duhet të jenë të mjaftueshme për të justifikuar “dyshimin e arsyeshëm” se ato fakte të pretenduara kanë ndodhur vërtet dhe se i atribuohen kërkuesit. Për më tepër, arsyetimi i gjykatave është bazuar në të njëjtat fakte dhe argumente të parashtruara nga organi i prokurorisë dhe mbi të njëjtin kualifikim penal të bërë prej tij, pa analizuar dhe vlerësuar në themel bazueshmërinë e kërkesës për caktimin e masës sipas standardeve kushtetuese në drejtim të dyshimit të arsyeshëm.

22. Për sa më sipër, në vlerësimin tim është e dukshme se gjykatat kanë dështuar që të arsyetojnë, në përputhje me praktikën e Gjykatës dhe të GJEDNJ-së në këtë aspekt, pra në këndvështrim të përmbushjes së garancisë kushtetuese sipas nenit 27, pika 2, shkronja “c”, të Kushtetutës, që lejon përjashtimisht kufizimin e lirisë personale të individit, duke mos ushtruar rolin e tij subsidiar të kontrollit kushtetues të veprimeve të autoriteteve publike dhe të ndalimit të arbitraritetit në ushtrimin e veprimtarisë së këtyre të fundit. Duke iu referuar standardit të përdorur në këto raste, në çështjen e kërkuesit arsyetimi i gjykatave nuk bind qoftë edhe një vëzhgues objektiv se ai mund të ketë kryer veprat penale për të cilat akuzohet.

23. Në kontekst të fakteve të parashtruara nga gjykatat e zakonshme në vendimet objekt të ankimit kushtetues individual, çmoj se gjykatat nuk kanë mundur të argumentojnë dhe të parashtrojnë ekzistencën e fakteve dhe informacioneve që e lidhin kërkuesin në mënyrë të drejtpërdrejtë dhe të paekuivokë me veprat penale për të cilat ai dyshohet, rrjedhimisht rezulton se kërkuesi është arrestuar në mungesë të dyshimit të arsyeshëm, duke i sjellë atij cenimin e nenit 27, paragrafi 2, shkronja “c”, të Kushtetutës dhe nenit 5, pika 1, shkronja “c”, të KEDNJ-së. Në kushtet kur kufizimi i lirisë personale të kërkuesit është bërë në shkelje të standardit të dyshimit të arsyeshëm, pasi nuk është bazuar në prova dhe fakte konkrete dhe të individualizuara, çmoj se nuk është më e nevojshme analiza e aspektit të proporcionalitetit të ndërhyrjes.

24. Për të gjitha argumentet e parashtruara më sipër kam votuar për pranimin e kërkesës dhe prishjen e vendimeve të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë dhe të GJKKO-së Apelit, duke u vendosur kthimi i çështjes pranë GJKKO-së së Apelit për shqyrtimin e saj dhe rivendosjen në vend të të drejtave dhe lirive kushtetuese të cenuara sipas pretendimeve të kërkuesit.

Anëtare: Sonila Bejtja